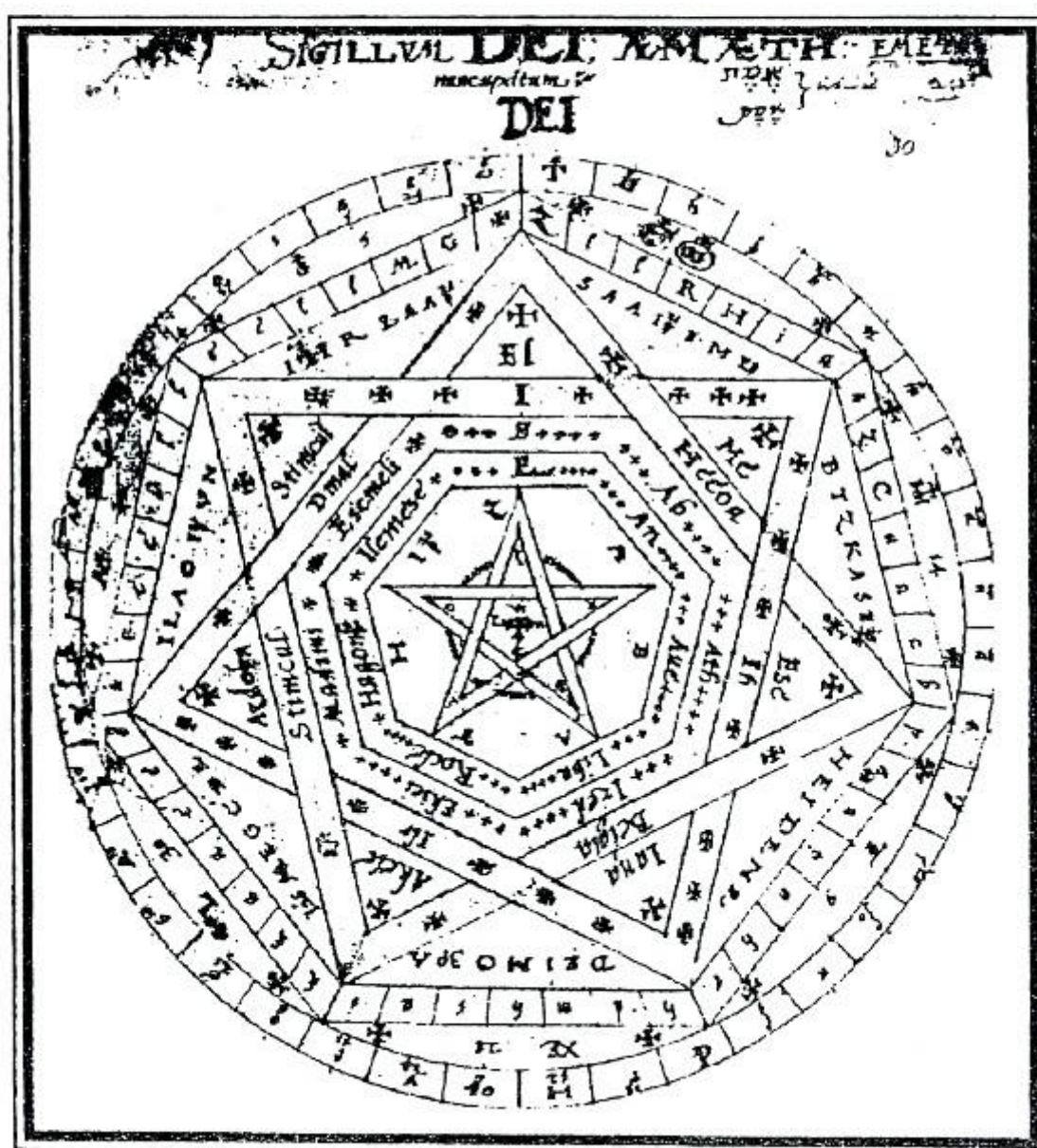

ORION

NEPRAVIDELNE VYCHÁDZAJÚCI FANZIN
SF KLUBU ORION NOVÉ ZÁMKY

č. 51

Ondrej TREPÁČ - STRATENÍ

Loď sa bezmocne zmietała a stonala. Obrovské vlny sa s ňou pohrávali ako s hračkou a hádzali ju zo strany na stranu. Prúdy vody zalievali palubu tak, že sa na nej nebolo možné udržať. Kormidlo nebolo nič platné, veľké lopatkové kolesá po bokoch nezaberali a len sa voľne otáčali, jediná plachta na vrchole hlavného sťažňa bola potrhaná na franforce. Ešte šťastie, že ostatná posádka stihla skasať a uchrániť tak pred zničením. Sťažne boli pevné a kapitán nemal strach, že ich besniaci vetrisko poláme. Jednu plachtu obetovať mohol.

Ale v posledných chvíľach to vyzeralo tak, že bude musieť obetovať celú loď aj so všetkými na palube. Námorníci, otroci i desiati cestujúci sa chystali na najhoršie – na neodvratné stroskotanie a potopenie. Navyše, netušili kde vlastne sú. Búrka ich za tri dni a dve noci zahнала poriadne ďaleko od kurzu a odnášala ich kamsi do neznáma.

Tí desiati cestujúci neboli len tak hocikto a kapitán sa o nich bál možno ešte viac ako o seba a svoju posádku. Nemohol si dovoliť stratiť ich, ale proti neskutočnej sile mora ani on nič nezmožol. A poručík Irhan, veliteľ *svorky* Krvavých psov to vedel veľmi dobre. Sám bol kedysi námorníkom. Cítil, že búrka nielenže nepoľavuje, ba práve naopak silnie. A hoci loď bola dobrá, pevne stavaná, takýto nápor nemohla vydržať. Preto dal už pred niekoľkými hodinami svojim deviatim mužom príkaz pripraviť sa na blízke stroskotanie. Všetci vedeli, čo majú robiť. Každý z nich, skôr ako sa stal príslušníkom elitného vojska, slúžil u námornej pechoty. Mali pripravené veľké kusy hrubých dosiek z korkovej kôry, zbrane a zbroj si zabalili do kusa mastnej kože a teraz polonahí, jeden k druhému priviazaní pevnými lanami, čakali v podpalubí na povel vybehnúť na palubu a skočiť do zúriaceho živlu. Poručík im ešte vydával posledné rozkazy, ale sotva ho počuli, pretože rachot hromov splýval do jedného príšerného dunivého zvuku prehlušujúceho každý ľudský hlas.

Mali strach. Každý z nich ho mal a nesnažili sa to ani zakryvať. Všetci síce absolvovali náročný výcvik na prežitie na mori, ale cítili, že proti tejto búrke šancu nemajú. More bolo v týchto končinách síce dosť teplé, ale vlny ich skôr či neskôr zahubia. Predstava, že skončia kdesi na dne mokrého hrobu ich desila viac než možnosť, že padnú v boji. Tá ich totiž nedesila vôbec, ba práve naopak, bola pre nich príťažlivá.

Zrazu Irhan pocítil na ramene dotyk cudzej ruky. Prudko sa otočil a zbadal Moskata, kapitána lode. Voda mu stekala po celom tele a v očiach mal úžas.

„Zééém!“ – zvolal z celej sily aby prekričal dunenie hromu. – „Zééém na obzorééééé!“

„Všetci na palubúúúúú!“ – zavelil Irhan a desiati muži so psími hlavami na predlaktiach vybehli po rebríku. Ocitli sa uprostred neskrotného živlu, ale i cez prúdy vody, ktorá im zalievala tváre a oslepovala oči, videli vo svetle bleskov obrys veľkého kusa zeme. Loď sa hnala priamo k nemu a nikto na nej nepoznal nijaký spôsob, ako tomu zabrániť..

***

Sarandib sedel za svojím stolom vo veliteľskej miestnosti a mlčky hľadel na opálový zvon. Akoby ten drobný predmet hypnotizoval očami, akoby sa ho snažil nejako uprosiť, aby sa konečne znovu rozžiaril, a aby z neho zaznel známy hlas. Ale nič sa nedialo. Už dobrých desať, možno dvanásť hodín.

Nebol v miestnosti jediný. Sedelo tam s ním ešte niekoľko mužov a všetci prežívali rovnaké obavy ako on. Všetkým behala hlavou tá istá myšlienka, nech sa ju akokoľvek úporne snažili zaháňať. Nedala sa.

„Sarandib!“ – prerušil dusné ticho Veliteľ Harty.

„Áno?“

„Myslím, že teraz nemá význam tu sedieť. Mali by sme si ísť odpočinúť. Nechaj tu niekoho na strážu a keby niečo, dá nám vedieť.“

„Nie!“ – zvolal komandant Krvavých psov a postavil sa. – „Nie! Sú to moji chlapci a ja sa odtiaľto nepohnem dovtedy, kým sa mi Irhan znovu neozve.“

„Obávam sa, že sme ich stratili.“

„Tomu neverím! Boli to najlepší...“

„Ani tí najlepší nezmôžu nič proti kardaskému uragánu. Neodolá mu nijaká loď. Zmier sa s tým!“

„Príliš rýchlo ich odpisuješ!“

„Možno, ale je podľa teba ešte nejaká nádej?“

„Nádej umiera až po mne! Ja svojich chlapcov nikdy neopustím.“

„A čo chceš teraz pre nich urobiť?“

„Pôjdem si po nich, hoci aj na druhú stranu planéty! Hneď ráno vyrazím do Sargesu a zorganizujem záchrannú výpravu. A nevrátim sa z nej dokiaľ ich nenájdem. Živých či mŕtvych!“

„Kde ich chceš hľadať?“

„To je jedno...“ – Sarandib nedokončil, pretože zrazu ku stolu pristúpil čarodejník Melanthius a ukázal rukou na veľkú mapu Kardaského oceánu ležiacu na stole. Ten oceán sa rozkladal ďaleko na juh od Kanu a bol obrovský. Taký obrovský, že ani tí najodvážnejší námorníci sa ho neodvážili preplávať celý. Nik netušil, kde je jeho opačný breh ani čo je na ňom. Preto ani nebol na mape zakreslený. Ešte sa k nemu nikto nedostal, aby ho zmapoval.

„Myslím, že to nie je celkom jedno. Pozri sem! Máme tu tri body, ktoré som lokalizoval ako miesta, odkiaľ sa Irhan ozýval. Idú pomerne po priamke. Je celkom zrejmé, že búrka ich nesie na juhovýchod.“

„Lenže tam nič nie je!“

„A možno áno, ale nevieme o tom! To, že na mape je prázdne miesto, nemusí znamenať, že tam nič nie je.“

„O čo ti ide?“

„Mám doma jednu inú mapu tohto oceánu a na nej je vyznačené jedno miesto, vlastne celá dosť veľká oblasť. Nachádza priamo v smere, kam búrka nesie loď s našou *svorkou* na palube. Problém je, že ani tá oblasť nie je zmapovaná, hoci je pomerne blízko. Nikto sa do nej neodvažuje. Je totiž pod Ochranou!“

Posledné Melanthiovo slovo zapôsobilo na prítomných ako ľadová sprcha. Doslova ožili, ale nebolo to od radosti. Skôr naopak. Aj Sarandib si znovu sadol na stoličku a ponoril tvár do dlaní.

„No!“ – pokračoval čarodejník. – „Je pravda, že veľa o nej nevieme aj to sú len ťažko overiteľné správičky. Podľa nich je veľká asi tak stotisíc štvorcových míľ a má pomerne pravidelný tvar kruhu. To nasvedčuje na dosť silný Zdroj. Vie, alebo skôr tuší sa však aj to, že to nie je pusté more. Podľa tých správ je tam viacero väčších či menších ostrovov.“

Sarandib na Melanthia prekvapene pozrel.

„To hovoríš vážne?“

„Je to len dohad. V tej oblasti už zmizlo veľmi veľa lodí a nikdy ich už nikto nevidel. Nikdy sa nijaká neobjavila na druhej strane. To môže znamenať len jedno – stroskotali pri nejakom ostrove! Navyše, ak je tam Zdroj, a ten určite je, nebude sa len

tak vznášať na hladine. Búrky či morské prúdy by ho odniesli, a to by sa celá oblasť presúvala. Ale ona je stabilná! Už storočia! Musí tam byť nejaký ostrov!“

„Je teda šanca, že sa zachránili?“

„Áno, podľa mňa tá šanca je, ak sa loď nerozbila o útesy. Ale aj keby sa dostali niekde na breh, nemôžu ti dať vedieť, kde sú.“

„Prečo?“

„Akoby si nevedel! V oblastiach pod Ochranou nefunguje nič, čo je na báze mágie. Ani opálový zvon!“

„To ma teraz netrápi! Tú výpravu zorganizujem. Rammestri mi dá dobrú loď. Túto mapu si vezmem so sebou. Poplávame po tej priamke, ktorú si vyznačil.“

„Odvážne, ale v tejto chvíli asi jediná šanca.“

„Pôjdeš so mnou!“

„A načo? V oblastiach pod Ochranou mágia nefunguje!“

„Nevadí! Možno ťa budem potrebovať!“

Sarandib vyšiel z veliteľskej miestnosti a pobral sa do svojej vily na opačnom konci základne. Cestou stretal svojich mužov, ale iba im mlčky odpovedal na pozdravy. Všetci vedeli, čo sa deje a cítili to isté ako komandant.

Vošiel do domu, vyzliekol sa a zašiel do kúpeľa. Lahol si do mramorovej vane a nechal sa ovlažovať príjemnou vodou prúdiacou z chrliča v stene. Potom vyliezol, poutieral sa, obliekol si čistý plášť a zašiel do obývacej miestnosti na prízemí. Nechcel rušiť Wirellu, ktorá už iste dávno spala, tak si ľahol na čalúnenú lavicu oproti kozubu, zavrel oči, ale spánok neprichádzal. Hlavou sa mu prehánali spomienky na udalosti uplynulých necelých dvoch mesiacov.

Všetko to začalo na Veľkých hrách v Marakke, hlavnom meste Ganície. Veľké hry boli mimoriadna udalosť. Konali sa každé tri roky a stretali sa na nich borci z celého známeho sveta, aby medzi sebou zápolili. Na dobu hier utíchali vojny a ľudia sa na niekoľko dní stávali priateľmi.

Našli sa však aj takí, ktorí sa rozhodli zneužiť Hry na svoje zločinné ciele. Imadijskí separatisti boli schopní škodiť Kanu všade, kde sa len dalo. Ani pôda Hier im nebola posvätná. Skupina ôsmich ozbrojencov vtrhla v noci do domu, kde bývali kanuuskí pretekári a zaútočila na nich. Štyroch bežcov zabili v spánku, ale piaty sa prebudil a začal kričať o pomoc. Tá prišla čoskoro. Výprava síce nemala ozbrojenú ochranu, pretože s niečím podobným nikto nerátal, ale dvaja pretekári v pästnom zápase sa postavili útočníkom na odpor. Boli rýchli, veľmi rýchli a údery ich pästí boli presné a zničujúce. Po chvíli štyria z vrahov ležali v bezvedomí na zemi, zvyšní radšej utiekli.

Ganicijská polícia (Sarandib ani na okamih nepochyboval, že úmyselne) dorazila na miesto činu až o niekoľko hodín, zatkla štyroch zneškodnených útočníkov, ale po ostatných ani nepátrala, lebo podľa nej už mali príliš veľký náskok a zrejme sa dostali z krajiny. Náčelník kanuúskej výpravy síce protestoval, ale nič nezmohol. Výprava okamžite opustila Hry, nasadla na loď a pobrala sa domov.

Zabití pretekári boli v Kanu národnými hrdinami. Ľudia ich milovali a úprimne za nimi žiaľili. A žiadali pomstu! Kráľ Ordíng, ktorý sa osobne aj s celou rodinou zúčastnil pohrebu, sa zaprisahal, že vrahovia trestu neujdu. Zavolať si veliteľov Tajnej a dal im striktný príkaz – imadijskí vrahovia musia zomrieť, najlepšie priamo na námestí v Brugale. Všetci mu porozumeli. Príkaz bol dostať ich živých!

Sarandib s Hartym pripravili plány na ich zadržanie a potom - pustili Krvavých psov z reťaze! Komandant vybral päť *svoriek*, desaťčlenných mužstiev, ktoré dostali všetko o čo si povedali. Mali k dispozícii najlepšie lode, zbrane, magické prostriedky a takmer neobmedzené finančné zásoby. Sarandib úmyselne vyberal do *svoriek* mužov, ktorí pred tým, ako sa stali členmi elitného oddielu, slúžili v útočných légiách

námornej pechoty. Vedel, že všetci sa budú musieť za svojimi cieľmi dostať po mori. Teleportovať päť oddielov na rôzne miesta by Melanthius nedokázal, ani keby bol najväčším mágom na svete. Pomohol im aspoň tým, že ich naučil vytvoriť ilúziu hustej hmly. Vypracoval priestorové kúzlo, na uskutočnenie ktorého človek vôbec nemusel mať magickú silu, stačilo vyriešiť príslušnú formulu a urobiť pár jednoduchých znamení. Potrebná energia sa nachádzala všade v okolitom priestore a dokonale fungovala. Pri pohľade zvonka sa loď doslova strácala v nepreniknuteľnej hmle, ale jej posádka ju nevidela vôbec, takže mohla loď bezpečne riadiť.

Najťažšie to mala mať *svorka* číslo jedna. Tá mala za úlohu uniesť z väzenia v Marakke štyroch zadržaných Imadijcov. Pokusy kanuuských vyslancov o ich vydanie totiž celkom stroskotali. Vzťahy Ganície a Kanu neboli v posledných rokoch vôbec dobré. Nakoniec to však nebolo ani zďaleka také ťažké, ako sa na začiatku zdalo. V takej skorumpovanej krajine, akou bola Ganícia, sa našťastie za pár zlatiakov dalo dostať všetko. Aj originálne uniformy ganícijskej polície. A pre ľudí z falšovateľskej dielne Tajnej služby zas nebol problém vyrobiť dôveryhodne vyzerajúci dokument – príkaz previezť imadijských väzňov do inej väznice podpísaný a opečatený samotným hlavným prokurátorom pánom Serenim.

Svorka sa tajne vylodila na nestráženom úseku pobrežia, dostala sa v prestrojení do Marakky a vo väznici predložil jej veliteľ sfalšovaný príkaz. Dozorcovia však ani na okamih nepochybovali o jeho pravosti a väzňov vydali. Naložili ich do veľkého opancierovaného koča odviezli z mesta. Tvrdenie, že ich prevážajú z bezpečnostných dôvodov, lebo kanuuská Tajná služba ich chce dať zabiť, ich celkom uspokojilo. A nepojali nijaké podozrenie ani vtedy, keď ich policajti naložili na pobreží do člna a dali sa veslovať na more. Imadijci vedeli, že na ostrove Argen neďaleko pobrežia je veľké väzenie. Nevystúpili však na ňom. Z hmly sa pred nimi vynorila kanuuská bojová loď a z milých ganícijských policajtov sa zrazu stali rozzúrení Krvaví psi. O pár dní sa všetci štyria ocitli vo kobkách pod kráľovským palácom v Brugale a čakali na popravu.

Ďalšie tri *svorky* to mali ešte ľahšie. Štyria zvyšní vrahovia sa ukryli v štyroch rôznych krajinách, ale agenti Tajnej ich tam vypátrali. Vlády troch z dotyčných krajín sa však nechceli ťahať za prsty s mocným kráľom Ordingom a vrahov bez výhrad vydali.

Aj posledná *svorka* najprv išla naisto. Zločinec sa dostal poriadne ďaleko, až do Kardasie. Tá ho najprv tiež chcela vrátiť, ale keď sa Irhan a jeho muži dostali na miesto, kardasijsčania zrazu zmenili rozhodnutie a odmietli ho vydať. Ba práve naopak, poskytli mu ochranu. Krvavým psom napokon neostalo nič iné, ako sa k nemu presekať a zabiť ho. Vliecť ho so sebou bolo riskantné. Mali v päťach celú kardasijskú armádu a mali čo robiť, aby sa vôbec dostali z krajiny. Navyše ich na mori zastihol uragán a ich loď sa stala jeho bezmocnou obeťou. Irhan sa niekoľkokrát ohlásil cez opálový zvon a Melanthius dokázal pomerne presne lokalizovať polohu ich lode, ale to veľa platné nebolo. Živel ich unášal nevedno kam a nakoniec sa spojenie celkom stratilo.

***

Irhan sa pomaly prebral. Otvoril oči a zistil, že hľadá na sivú, zamračenú oblohu. Ďalší jeho vnem bol ten, že neprší a fúka len slabý vietor. Pomaly sa nadvihol na laktôch a poobzeral sa okolo seba. Ležal stále na korkovej doske a vedľa neho ležal kožený vak so zbrojou. Zbadal aj lano, ktorým bol priviazaný k ďalšiemu mužovi zo *svorky*. Prebehol pohľadom po ňom a zbadal svojho druhu ležať v piesku o kus ďalej. Vedľa neho ležal ďalší a potom ďalší...

Zľazka sa pozviechal, cítil sa strašne, ale hlavné bolo, že žil. Pristúpil k druhovi a pomykal ním. Prebral sa a keď zbadal svojho veliteľa pokúsil sa o úsmev. Po chvíli už bola na nohách celá svorka.

Mužov na pláži však bolo oveľa viac. Boli tu aj námorníci, aj otroci z lode, ktorých kapitán nechcel nechať zahynúť. Nakoniec sa však z lode dostali všetci a všetci sa dostali aj na breh. A mali veľké šťastie, že ich more vyvrhlo na tejto dlhej, plochej pláži pokrytej jemným pieskom. O dvadsať či tridsať krokov ďalej už začínala džungľa.

Irhan nechal svojich mužov, nech sa spamätajú a dajú trochu do poriadku. Boli všetci v poriadku, ale niekoľkí z námorníkov z posádky lode mali ľahké zranenia na rukách a nohách. Z batohu s výstrojom vybral kovovú dózu s magickou liečivou masťou, ktorú dostal od Ayanthé, natrel zraneným rany, ale na jeho veľký údiv sa rany nezacelili. Stále krváčali a napokon mu nestalo nič iné ako zohnať lodného felčiara, aby im rany zašil a obviazal.

Až potom sa začal obzerať okolo. Miesto, kde skončili vyzeralo celkom príjemne, keby tam boli na výlete. Džungľa za plážou pomerne strmo stúpala a len o pár míľ ďalej sa týčil dosť vysoký kopec. Dobrá možnosť, ako zistiť, či sú na ostrove alebo na nejakej pevnine. Presne tak ich to učili počas výcviku na prežitie. Zavolať si dvoch svojich mužov:

„Potrebujem, aby ste sa dostali tam hore a zistili, či je toto ostrov alebo pevnina. Cestou sa tiež poobzerajte po nejakej zveri, ktorú možno uloviť. A po sladkej vode! Toto si vezmite!“ – s tým podal jednému z mužov svoj magický približovač. – „Ale dajte mi na to pozor, ak sa tomu niečo stane, plukovník mi to najprv zrazí zo žoldu a potom mi rozkope zadok.“

Obaja muži len mlčky prikývli, rozbalili batohy s výstrojom a obliekli sa. V dusnej horúčave panujúcej naokolo ich však ani nenapadlo dávať si krúžkové košele či iné kovové časti zbroje. Natiahli si len krátke jelenicové nohavice a vesty z toho istého materiálu, obuli si ľahké kožené kapce s vysokým šnurovaním, ozbrojili a vyrazili do pralesa.

Ledva sa prieskumníci stratili v hustom poraste, rozľahol sa plážou krik. Po piesku utekal jeden z námorníkov, ktorého kapitán lode poslal hľadať nejaké trosky vyvrhnuté na breh. Muž nadšene mával rukami a kričal z celého hrdla. Kapitán ho však rázne zastavil a umlčal.

„Čo ziapeš, človeče?“

„Lod! Kapitán...naša loď! Je tam, za útesom...“ – vychrlil muž zo seba a ukázal na veľký čierny útes pretínajúci pláž asi tristo krokov od miesta, kde práve stáli. Kapitán na neho vytreštil oči, ale muž len ďalej mlel svoje. Nakoniec sa všetci rozbehli ukázaným smerom.

Lod tam skutočne bola. Len pár desiatok krokov ju delilo od útesu. Ležala na podobnej pláži, mierne naklonená na bok, ale prakticky celá. Boky, sťažne, medená obšívka, lopatkové kolesá, to všetko sa zdalo byť nepoškodené. Námorníci sa pustili do nadšeného pokriku, aj kapitán sa spokojne usmieval popod fúzy. Vyzeralo to tak, že pri troche námahy by sa im mohlo podariť dostať loď späť na vodu, aj keď to do značnej miery záviselo od výšky prílivu. Niekoľkí námorníci sa okamžite začali štverať na palubu aby mohli zhodiť rebríky aj pre ostatných. Potom však na dosť dlhú chvíľu zmizli a keď sa znovu ukázali, vôbec nevyzerali nadšene. Spustili sa po lanách dolu a predstúpili pred kapitána.

„Je to zlé, kapitán! Veľmi zlé. Odtiaľto to nevidno, ale dno lode je silno poškodené. Asi sa niekde škrtila o skalisko pod vodou. Aj keby sme ju dostali na vodu, okamžite sa potopí. Ľutujem, pane, táto už nikdy nepopláva.“

„Do pekla!“ – zahrešil kapitán a pozrel na Irhana. – „Myslíte, poručík, že vaši budú po vás pátrať?“

„O tom nepochybujem! Určite nás budú hľadať. Ale nejaký čas potrvá, kým nás nájdú. Majú možno len veľmi hmlistú predstavu, kde sme. Pred chvíľou som znovu skúšal svoj opálový zvon, ale vôbec sa mi ho nedarí aktivovať. A bez neho nás nedokážu lokalizovať.“

„To nie je dobré!“

„Ja viem, ale nemôžem za to.“

„Čo navrhujete?“

„Ostať tu, utáboriť sa niekde nablízku a udržiavať na pláži signálne ohne. Keď sa moji muži vrátia z prieskumu, budeme múdrejší. Zatiaľ by sme mali využiť loď a všetko, čo je v nej použiteľné. Zásoby, zbrane, náradie, laná, plachty, aj ten medený plech z obšívky. Všetko! Aj samotné drevo sa bude hodiť na stavbu provizórnych obydlí. A urobme to rýchlo, kým sa loď nezačne prepadávať do piesku.“

„Dobre! Asi máte pravdu. Táto loď už aj tak nepopláva.“ – odvetil kapitán a potom sa obrátil na svojich námorníkov. – „Tak poďme, banda lenivá! Do práce! Rozoberieme loď do posledného kúska a každý nejakou vyžijeme! Najprv vynoste zásoby! Jasné?“

Odpoveďou mu bolo síce trochu nespokojné, ale jednohlasné: Jasné, kapitán!

***

Partis a Tegmin sa predierali hustou džungľou a stále pritom stúpali do kopca. Jeho vrchol bol stále bližšie a porast stále redší a nižší. Asi vo dvoch tretinách už nemuseli používať meče ako mačety, kráčali síce pomaly ale nemuseli sa presekávať cez kríky a liany.

Vrchol kopca bol už takmer holý, porastený len nízkou trávou rastúcou pomedzi ostré skaly. Obaja vojaci zastali a začali sa dôkladne rozhliadať. Už prvý pohľad im prezradil, že sú na ostrove. A nebol jediný, na dohľad v juhovýchodnom smere boli ďalšie dva, zhruba rovnako veľké. Tento ich bol dosť hornatý a porastený hustým pralesom. Približne v strede si všimli modravú hladinu veľkého jazera. Zrazu Partis spozornel a lepšie sa zahľadel smerom k jazeru.

„Do pekla! Vidíš to, čo ja!“ – oslovil kamaráta, ktorý pozeral tým istým smerom.

„Ak myslíš ten dym, tak áno!“

„Niekt tam je!“ – Partis si priložil približovací prístroj k očiam, ale potom si ho sňal a zlostne ním zatriasol.

„Čo je s tým? Vôbec to nepribližuje!“

„Ukáž to sem!“ – Tegmin mu vzal aparát z rúk, ale ani on cezeň nevidel lepšie. Obraz brehu jazera bol presne taký istý, ako keď sa naň pozerali voľným okom.

„Nefunguje! Mizerný škráp!“

„Kašli na to, my ho aj tak neopravíme. Možno keby tu bol Melanthius. Pod', musíme sa vrátiť a oznámiť to Irhanovi.“

Tegmin schoval nefunkčný prístroj do batoha a obaja sa dali zostupovať z kopca.

***

Štyri páry temných očí hľadeli zo skrytu na tábor, kde námorníci a otroci začali stavať provizórne chatrče z dreva, vyťaženeho zo stroskotanej lode. Pozorovali ich a spokojne sa usmievali. Tých mužov bolo veľa, loď nenarazila na útes a väčšina posádky prežila. Ale iba u niektorých videli zbrane. Bude to ľahké, korisť bude

bohatá, Veľkí sa potešia. Toľko obetí im už dávno neposlali. Premôcť tých pár ozbrojencov nebude ťažké.

V tom za sebou začuli hluk. Nieкто zostupoval z kopca dolu a smeroval priamo k nim. Rýchlo sa otočili a skúmali priestor za sebou. Uvideli dvoch ozbrojených mužov, podľa zbroje patrili k tým na pláži. Nemo na seba kývli a pripravili si zbrane. Ich meče boli síce len bronzové, ale majú prevahu dvoch na jedného.

Zaútočili vo chvíli, keď sa dvaja cudzinci priblížili na dosah. Tí však vytasili svoje zbrane veľmi rýchlo a ešte rýchlejšie sa postavili na odpor. Poľahky odrazili prvý útok a sami sa vrhli vpred. Ich svalnaté telá zavírali v rýchlych piruetách a než sa útočníci stihli otočiť, dvaja utržili prudké rany do krkov. Beh hlesnutia sa zosunuli na zem.

Zvyšní dvaja sa rozbehli smerom do vnútrozemia, ale jeden z nich zakopol o koreň stromu a natiahol sa aký bol dlhý. Než stihol vstať, dva páry silných rúk ho pritlačili k zemi.

Irhan stál na pláži a sledoval námorníkov, keď zrazu k jeho vycvičenému vojenskému sluchu doľahli podozrivé zvuky. Boli to zvuky boja – treskot mečov, dupot nôh...Ned'aleko pláže sa bojovalo. Ani na okamih nepochyboval, že sú pritom Partis s Tegminom.

„Do zbrane!“ – zvolal na ostaných a pokynul rukou smerom, odkiaľ zvuky prichádzali. Tie však rýchlo utíchli a vystriedali ich iné – nieкто sa predieral porastom smerom k pláži.

Krvavým psom nebolo treba hovoriť, čo majú robiť. Zakľakli do piesku a namierili kuše. Vystrelíť však nemuseli. Spoza stromov sa vynorili ich kamaráti. Neboli však sami, vliekli so sebou akéhosi muža v jednoduchých šatách. Zúrivo sa zmietať, čosi vykrikoval, ale bolo mu veľmi zle rozumieť.

„Čo je to za chlapa?“

„Neviem! Dúfam, že nám to povie! Ale jedno viem – nie sme tu sami! Tento a ešte ďalší traja nás napadli, keď sme sa vracali z toho kopca. Dvoch sme zabili, tretí utiekol ale tohto sme dostali živého.“

„Dobre, budeme sa ním zapodievať neskôr. Najskôr mi povedzte, čo ste videli tam hore.“

„No, asi ťa veľmi nepoteším, Irhan. Sme na ostrove. Je pomerne veľký, na dĺžku som ho odhadol asi na takých dvadsať, možno dvadsaťpäť míľ a na šírku takých dvanásť až pätnásť. Je dosť hornatý, na juhovýchodnej strane sme videli vrch ešte vyšší od tohto. Všade je hustý prales. Zhruba v strede sa nachádza dosť veľké jazero. Vteká doň niekoľko potokov, takže sladká voda tu je. Ale nie je jediný. Na dohľad sa nachádzajú ešte ďalšie dva ostrovy, odhadom o čosi menšie.“

„Chcem ich vidieť!“ – vyhlásil kapitán lode.

„Prečo nie, ak sa vám chce štverať sa tam hore...“

„Nemyslíte si, že som nejaká padavka!“

„To som nepovedal...! Ale potom sme zbadali, že odkiaľsi z brehu toho jazera stúpa dym. Preto sme sa tak rýchlo vrátili.“

„Zistili ste, odkiaľ sa to dymí?“

„Nie, na tú diaľku sa to nedalo rozoznať a táto vec nefunguje.“ – oznámil Partis a podal Irhanovi približovač. Ten si ho priložil k očiam a potom škaredo zakľal. Potriasol prístrojom, ale ani to nemalo nijaký účinok.

„Do pekla, čo je s tou vecou? Veď ešte na lodi riadne fungovala.“

„Neviem, keby tu bol Melanthius, povie ti.“

„Ale teraz tu nie je! Čo bolo potom?“

„Vracali sme sa trochu inou cestou, ale paralelne s tou, ktorou sme vyšli hore. Už sme boli blízko, počuli sme hlasy námorníkov a vtedy sa z krovia vyrútili tí štyria.“

Nemali sme mali meče v rukách, ale nezaskočili nás. Nie sú to ktovieakí šermiari. Poradili sme si rýchlo. Aj tento chcel ujsť, ale zakopol a tak sme ho dostali.“

Irhan si muža lepšie prezrel. Mohol mať tak tridsať rokov, bol dosť vysoký a šľachovitý, mal hnedé vlasy a hnedé oči plné zlosti a nenávisť. Ústa mal zaviazané kusom handry, ale aj cez ňu vydával hnevliivé zvuky, bolo zrejmé, že chce niečo povedať. Irhan mu handru strhol.

„Tak čo si zač, chlape?“

„Zomriete!“ – zvolal muž namiesto odpovede. – „Všetci zomriete! Iba tí, čo sa podvolia ostanú žiť!“

„Čo to táraš?“

„Veľkí sa potešia!“

„Kto sú tí Veľkí?“

„Sú všemocní! A hrozí! Nik ich neporazí...“

Irhan na muža zlostne zagánil a potom ho prudko kopol do predkolenia. Ten bolestne záúpel, nakopnuté koleno sa mu podlomilo a klesol do piesku.

„Priviažte ho!“ – prikázal a traja muži sa zajatca okamžite chopili. O chvíľu sa hojdal visiac za nohy na konári vysokého stromu na okraji pláže. Metal sa ako divý, ale nikto mu už nevenoval pozornosť.

„Myslíte, že nás tí domorodci môžu nejakú ohroziť?“ – opýtal sa kapitán Irhana.

„To neviem! Musíme zistiť koľko ich je. Pôjdeme za tým dymom, zrejme tam niekde majú svoje sídlo alebo tábor. Nájdeme ich, a keď bude treba tak zničíme. Ale najprv by sme sa mohli pokúsiť dohodnúť sa s nimi.“

„Len aby bolo o čom! Vyzerá to na nejakú sektu, alebo čosi také. Čo to trepal o tých Veľkých?“

„Možno nejakí ich bohovia! Pokúsime sa to zistiť. Ale keby sa predsa len rozhodol prehovoriť, nebráňte mu v tom. Zveste ho dolu ale v nijakom prípade mu nerozväzujte ruky a nohy. My sa ideme pripraviť!“

Vyrazili ani nie o hodinu. Vydali sa miernym poklusom smerom na východ cez údolie medzi dvomi kopcami. Bolo dosť ploché a porastené hustý pralesom. Ale neubehli ani dve míle, keď zistili, že v určitých miestach je porast riedky alebo skoro nijaký. Nemuseli dlho hádať aby prišli na to, že je to čosi ako cesta – cesta k severozápadnému pobrežiu ostrova. Vyzerala používaná, dokonca zazreli aj slabé stopy ľudských nôh smerujúce k pláži. Nepochybne patrili zvedom, ktorých prekvapili Partis a Tegmin. Teraz už mali jasné vodítko. Opäť sa pustili do behu.

Tempom, aké nasadili, dokázali bežať celé hodiny a pritom byť v neustálom strehu. Plukovník Sarandib dôkladne dbal o ich telesnú vytrvalosť a niekoľkokrát za rok ich vyhnal do hôr na severe Kanu, kde museli často celé dni behať s plnými batohmi, v chlade a po ostrých skalách bez ustania do kopcov a po čase získali závideniahodnú kondíciu. Teraz, okrem zbraní a mechov s vodou neniesli nijakú záťaž. Navyše bolo príjemne teplo. Beh im robil doslova radosť. Boli vo svojom živle. Svoje meče zvierali v rukách a boli pripravení nimi rozsekať každého, kto by sa im postavil do cesty.

Po asi hodine behu sa odrazu zastavili. Pomedzi stromy a kríky zazreli obrisy veľkej kamennej stavby.

***

Zer vošiel do Chrámu a pobral sa rovno k vodcovi. Starý muž sedel na svojom stolci a o čomsi sa rozprával s iným mužom. Pozrel na Zera a hneď mu bolo jasné, že sa niečo stalo. Zer sa ani nepokúšal skryť, že je rozrušený.

Celé sa to strhlo tak nečakane. Vždy po búrke sa vybrali na severozápadnú pláž aby sa pozreli, či tam nejaká loď nestroskotala a teda či sa tam nenájdu nejaké vhodné obete pre Veľkých. Mužské hlasy začuli už z diaľky a keď potom zazreli desiatky námorníkov a otrokov veľmi sa potešili. Zazreli však aj skupinku ôsmich mužov, ktorí jednoznačne neboli ani námorníci ani veslári. Boli to vojaci! Chvíľu ich pozorovali, ale potom sa zrazu za ich chrbtami ozvali hlasné kroky a zvuky ako keď sa niekto presekáva cez porast. Pripravili si oštepý a čakali. O chvíľu sa pred nimi vynorili dvaja muži ozbrojení mečmi. Schádzali z úbočia. Akonáhle sa ocitli na dosah, zaútočili na nich. Ale stalo sa niečo divné, niečo, čo nečakali. Tí dvaja muži sa vrhnutým oštepom obratne vyhli. Boli to neuveriteľne rýchle pohyby, pritom sa ani na okamih nezastavili a pokračovali v behu dolu kopcom. Ich beh sa v okamihu zmenil na útok, ktorý mal silu lavíny a aj jej účinok. Čepele ich mečov sa mihali vzduchom tak rýchlo, že to ledva stíhal sledovať kedy sa Gar a Tim ocitli mŕtvi za zemi.

Dal sa na útek. Rozbehol sa a videl, že Mass ho nasledoval. Po pár krokoch však zakopol a spadol. Muži boli v okamihu pri ňom a vrhli sa na neho. Potom mu výhľad zakrylo lístie.

Utekal celou cestou, ale podchvíľou sa zastavoval a počúval zvuky džungle. Trochu sa upokojil až po tretej zastávke. Bol si istý, že ho nik nesleduje. Napokon sa dostal do Chrámu a predstúpil pred vodcu, aby mu oznámil, čo videl.

„ Čo sa deje, Zer?“

„ Na severozápadnej pláži stroskotala loď...!“

„ Koľko ľudí prežilo?“

„ Dost veľa, sú ich desiatky. Loď nenarazila na útes, vyhodilo ju na pláž...“

„ Dobre! Necháme ich nech sa utáboria a potom ich začneme...“

„ Pane!“ – skočil Mass vodcovi dosť bezočivo do reči. – „ To nie sú obyčajní stroskotanci. Sú to vojaci! Dobre ozbrojení a vycvičení. Keď sme sa vracali, narazili sme na dvoch z nich. Asi boli na prieskume. Pokúsili sme sa ich zabiť, ale oni sa postavili na odpor. Gar a Tim sú mŕtvi a Massa pravdepodobne zajali. Ja jediný som sa zachránil, aby som vám to oznámil.“

Vodca na to nepovedal nič, ozval sa až po dlhej chvíli mlčania.

„ Takže Mass žije?“

„ Asi áno, ale istý si tým nie som.“

„ Tak sa tam vráť a zabi ho! Nesmie prehovoriť!“

„ Som si istý, že neprehovorí!“

„ Ty odmietáš splniť príkaz?“ – vykrikol vodca a vstal. Jeho mohutná postava sa týčila nad Zerom ako prízračná socha.

„ Pane! Nemal som čas zahľadáť po sebe stopy. Tí vojaci nám ten útok neprepáčia. Prídu sem, moje stopy ich sem dovedú. Musíme zavrieť bránu a pripraviť sa na boj.“

„ Ty mi nebudeš hovoriť, čo musíme!“

„ Prepáč, ja som chcel len...“

„ Buď ticho! Sklamal si! Všetci štyria ste sklamali. A ty máš smolu, že si sa vrátil. Radšej si tam mal umrieť v boji. Keď sem najbližšie Veľkí prídu, budeš prvý, koho dostanú do rúk! To bude tvoj trest!“

„ A kto by vám priniesol správu o tých vojakoch?“ – vykrikol Zer v zúfalej snahe obhájiť sa a celý sa roztriasol. Slová vodcu o tom, že ho vydajú Veľkým ho rozrušili viac, než keby mu vodca oznámil, že ho dá ukameňovať. – „ Mysleli by ste si, že sme dakde na brehu a pozorujeme stroskotancov. A vtom by sa vám tu zrazu zjavil oddiel po zuby ozbrojených mužov.“

„ Keby si sem neprišiel, neobjavili by tvoje stopy!“

„Schádzali zo severozápadného kopca, z neho museli vidieť dym z Chrámu!“

Vodca sa pri týchto slovách zamyslel ale bolo vidieť, že sa neupokojil. Práve naopak, začal nervózne pobeťovať po miestnosti, rukou si hladil bradu. Robil to vždy, keď úporne nad niečím uvažoval. Nikto sa ho v tej chvíli neopovážil vyrušiť. Tentoraz sa to však stalo. Do miestnosti doslova vletel jeden z mužov, ktorí strážili vchod do Chrámu.

„Idú sem nejakí muži!“ – zvolal vzrušeným hlasom. – „Sú ozbrojení!“

„Koľko ich je?“ – opýtal sa vodca a zastavil sa.

„Neviem presne, ešte sú medzi stromami, nevidieť ich dobre.“

„Zavrite vchod! A pripravte sa na boj!“ – prikázal vodca a zahanbene sa pozrel na Zera.

***

Irhan chvíľu pozoroval vchod do stavby. Bol to asi tak desať stôp vysoký aj široký portál, po jeho stranách videl niekoľko otvorov, ktoré jednoznačne vyzerali ako strieľne. Jeden väčší bol priamo nad stredom portálu.

Vnútri bol jasne viditeľný pohyb. Niekoľko ozbrojencov tam bezradne pobeťovalo, až po chvíli sa odhodlali k tomu, aby sa opreli do veľkých kamenných verají a zavreli vchod. V strieľňach sa mihli tváre lukostrelcov.

„Idem tam a skúsím s nimi najprv vyjednávať.“ – oznámil svojim mužom a zložil zo seba všetky zbrane. – „Možno sa od nich dozviem niečo, čo nám pomôže. Priamy útok by bol asi riskantný, nevieme, koľko ich tam vnútri je.“

„Dobre, rob ako myslíš. Budeme ťa kryť.“ – odvetil mu Partis a pripravil si svoj morgonský luk. Ostatní ôsmi urobili to isté.

Morgonské luky boli najvzácnejšia korisť, akú získali za posledné roky. Vynikajúce zbrane, aké nemali na svete páru. Ľahké, ale mimoriadne presné, s veľkým dostrelom a takmer neobmedzenou životnosťou. Len Morgoni poznali návod na ich výrobu a nikdy ho nijakému cudzincovi neprezradili. Chránili si ich až tak, že ak boli nútení vzdať sa alebo bojovať bez možnosti prežitia, radšej luky a šípy spálili, než aby sa dostali do rúk protivníkom. Ale Servettin oddiel, ktorý bol na prieskume v Morgonii vymretej po morovej epidémii doniesol takých lukov celé hrby. Každému z Krvavých psov sa jeden ušiel a ešte ostali aj nejaké do rezervy.

Irhan, oblečený len v košeli a krátkych nohaviciach sa pomaly približoval k portálu. Ruky držal zdvihnuté nad hlavou, aby tí v strieľňach videli, že nemá nijakú zbraň. Zastal asi tak tridsať krokov od vchodu.

„Hééééj! Počuje ma niekto?“

V otvore nad vchodom sa ukázala tvár starca. Mal dlhú sivú bradu a z očí sa mu zračila zloba a nenávisť.

„Kto ste a čo tu chcete?“ – zvolal a Irhan si oddýchol. Muž hovoril čistou Ústrednou rečou.

„Sme strokotanci. Našu loď zahnela búrka sem. Je neschopná plavby. Pomôžte nám dostať sa odtiaľto.“

„Nikto sa odtiaľto nedostane! Ani vy! Pripravte sa na stretnutie s Veľkými. Prídu a odvedú si vás. Zložte svoje zbrane a podvoľte sa. Nemáte inú možnosť!“

„Neviem, kto sú tí tvoji Veľkí, ale ani ma to nezaujímá. A o stretnutie s nimi nemám záujem. Ale ak niečo odo mňa chcú, nech prídu, nebojím sa ich. A moji muži tiež nie.“

„Rúhaš sa, zloduch! Bezbožník! Povedz mi svoje meno. Nech viem, koho mám preklínať vo svojich modlitbách.“

„ Volám sa Irhan. Poručík Irhan z elitnej jednotky armády ríše Kanu. Som dôstojník neporaziteľného vojska kráľa Ordinga! A kto si ty?“

„ Ja som Par! Som vodcom Služobníkov! Slúžime Veľkým...“

„ A kto sú tí tvoji Veľkí?“

„ Na tom tebe nemusí záležať! Si len obyčajný otrok, úbohá obeť. Padni na kolená a tvoji muži tiež. Inak zomriete!“

„ Ja sa klaniam len svojmu kráľovi!“

„ Tak umri, červ!“ – zvolal starec a z dvoch strielní vyleteli šípy. Irhana však neprekvapili. Všimol si pohyb v strieľňach už nejaký čas a videl, že strelci sa chystajú. Bol pripravený a vo chvíli, keď začul zadrnčať tetivy sa bleskovo vrhol na zem. Šípy preleteli ponad neho a stratili sa kdesi v poraste. Ostal ležať, pretože takmer v tej istej chvíli preletela ponad neho iná salva šíпов, ibaže opačným smerom. Jeho muži mierili presne a morgonské strely zmizli v strieľňach. Séria smrteľných výkrikov svedčila o tom, že protivníkov je niekoľko menej.

Irhan rýchlo vstal a dobehol k ostatným.

„ Dobrá práca, chlapci.“

„ Kapitán mal pravdu. Nezdá sa mi, že by mali chuť sa na niečom dohodnúť. Čo ďalej?“ – opýtal sa Partis.

„ Pripravte sa! Toto tak nenechám. Vpálím do tých vrát telekinetickú strelu a hneď na to zaútočíme.“

„ Nevieme koľko ich je?“

„ To ma už teraz vôbec netrápi! Idem! Vyradíte strelcov!“

Poručík vybral zo svojho vaku malú jednoručnú kušu, nasadil do nej telekinetickú strelu a kryjúc sa za stromami sa vydal smerom k stavbe. Keď bol na dostrel zamieril a súčasne zvolal:

„ Pál!“

Salva šíпов opäť zasiahla strieľne, ale tentoraz sa žiadne výkriky neozvali. Irhana však oveľa viac prekvapilo, že jeho šípka sa od vrát len neškodne odrazila. Čakal úder magickej energie, ale nič sa nestalo. Strela ostala ležať na zemi len pár krokov od vrát.

„ Kryte ma!“ – zvolal a rozbehol sa k portálu. Jeho muži zatiaľ sledovali pohyb v strieľňach, ale nijaký tam nebol. Irhan dobehol k vrátam, rýchlo zdvihol strelu a utekal späť. Nikto však po ňom nestrieľal.

„ Do pekla!“ – zahrešil, keď bol znovu medzi svojimi.

„ Čo to má znamenať?“ – opýtal sa Tegmin.

„ Neviem, a vôbec sa mi to nepáči.“

„ Nerozumiem tomu. Veď na mori tie strely riadne fungovali. Tá pirátska loď sa doslova rozpadla na kusy...“

„ A tie bajaranské tiež..“ – zašomral Irhan, lebo si spomenul na incident na mori, ktorý sa odohral asi tak na dva dni plavby od Kardasie. Na obzore sa zrazu objavili tri bajaranské triéry a bez výstrahy zaútočili. Kanuuskí námorníci boj prijali, pokojne sa nechali obklúčiť a potom, keď boli protivníci na dostrel, vyslali na nich salvu telekinetických striel. Lode Morskej ríše sa v okamihu zmenili na hromady plávajúcich trosiek. Koľko pritom zahynulo ľudí ich nezaujímalo, ale všimli si, že medzi obeťami je aj niekoľko civilistov. Vylovili ich telá z vody a zistili, že sú to agenti bajaranskej špionáže. Čo hľadali v Kardasii im začalo byť jasné po pristátí – určite to boli oni, kto presvedčil, alebo podplatil kardasijských úradníkov, aby vraha kanuuských pretekárov ochránili. Tvrdo však podcenili schopnosti a odvahu Krvavých psov.

„ Viem, ani ja tomu nerozumiem.“

„ Čo urobíme?“

„ Stiahneme sa a počkáme do tmy. Pokúsime sa dostať dnu.“

„Kade? Cez tie strieľne sa nepretiahneš a ten otvor na vchodom je zamrežovaný.“

„Cez strechu! Keď bude treba, presekáme ju čakanmi.“

„A nemali by sme si tú stavbu najprv obzrieť aj z iných strán?“

„Dobrý nápad! Ideme!“

Piati muži sa pobrali smerom doľava, ďalší piati vpravo. Postupovali porastom, ale jedni aj druhí sa už po krátkom pochode ocitli pri vode. Pokračovali po brehu jazera, ale najprv sa museli hodný kus vrátiť. Zistili, že stavba sa vlastne nachádza na konci dlhého, úzkeho polostrova, zasahujúceho ďaleko do jazera. Jeho steny miestami vystupovali priamo z vody, boli vysoké a bez okien. Postupne obišli celé jazero a stretli sa na jeho opačnom konci.

„Vyzerá nedobytné!“ – začal Irhan. – „Ale jedno zraniteľné miesto som si všimol. Tam hore!“ – ukázal na kupolu v zadnej časti stavby. – „Vyzerá to ako nejaké vetracie otvory. Takto z diaľky sa zdajú malé, ale v skutočnosti môžu byť široké také dve stopy a to musí stačiť.“

„Nemáme tu laná a bez nich sa tam nedostaneme.“

„Viem! Vrátime sa na loď a prídeme sem zajtra!“

„Počkaj. My sme tiež niečo objavili.“

„Čo také?“

„Cestu! Ale skutočnú cestu. Vedie po severnom brehu jazera a potom pokračuje smerom do vnútrozemia ostrova. Objavili sme na nej stopy kolies. Asi nejaký voz alebo kára, ale nevideli sme nijaké stopy ťažných zvierat. Zato ľudských plno. Zrejme tú káru ťahajú sami.“

„A čo v nej vozia?“

„Jedlo!“ – vyhlásil Partis, siahol do torby a vytiahol odtiaľ niekoľko zoschnutých kapustných listov.

(dokončenie nabudúce)

DISKUTOVALI SME, VIDELI SME...

NOVÉ OBJAVY VO VESMÍRE

(mesiac január v SFK ORION)

Ďalší, v poradí už devätnásty klubový rok sme opäť začali tradičnou témou, ktorá je už roky doménou Evky Sekovej – novými objavmi vo vesmíre. Ale ešte než začala hovoriť, pripili sme si spoločne na úspech, priateľstvo, súdržnosť a vzájomnú toleranciu, teda na veci, ktoré v tom minulom klubovom roku občas tak trochu chýbali. A tu je Evkin príspevok:

Čo nového sa udialo vo výskume vesmíru za uplynulý rok?

Túto otázku si kladieme v našom klube vždy v januári a už pár rokov s touto témou zahajujeme v Novom roku našu činnosť. Ako vždy aj teraz nám bol nápomocný časopis „Kozmos“. Novotou k tejto téme bol zaujímavý príspevok Astronomického kabinetu v Nových Zámkoch, ktorý opäť ožil a podarilo sa dokonca osloviť aj pár osôb z „verejnosti“.

Ale pekne poporiadku.

V prvej časti sme sa venovali novostiam týkajúcich sa našej Slnčnej sústavy. Pripomenuli sme si zatmenia, ktoré sa udiali, slniečkári samozrejme sledovali najmä zatmenie Slnka, ktoré bolo 29.3. S týmto úkazom bola spojená jedna zaujímavosť – vedci prvýkrát zostavili počítačovú simuláciu správania sa slnečnej koróny konkrétne zatmenie očakávané 29.3. a prezentovali ho ešte pred samotným zatmením a hľa, ich simulácia bola identická so skutočným správaním sa koróny – tento úspech otvára

možnosti na predpovedania vývoja slnečnej aktivity a tým lepšie predpovede pre náš život každodenný. V októbri boli vypustené dve družice STEREO, ktoré budú sledovať erupcie na Slnku a posilať ich 3D obraz.

Prvý rok vo vesmíre oslavovala sonda VENUS EXPRESS, napriek technickým ťažkostiam pracuje ďalej- skúma venušiansku atmosféru. Čo sa týka Marsu- ako scifistov nás zaujalo, že dorazili podrobnejšie snímky oblasti Cydonie a podľa autora článku bola kúzla zbavená- ide o optický klam- je to pohorie (myslím si že, mnohí fantastovia uveria tomu až potom, keď do Cydonie vkročí ľudská noha a zoči-voči sa pozrie na tú „tvár“). Sonda MARS EXPRESS objavila rozsiahle bazény vody v tekutom skupenstve (vodný ľad) hlboko pod povrchom planéty v tzv. pochovaných kráteroch – zas sme o krok bližšie k založeniu kolónii na Marse !. Aj naďalej pracujú na povrchu planéty dve sondy a posielajú zaujímavé snímky (10 km trasu sonda Mars Orbiter prekonala za 31 pozemských mesiacov- to je ale tempo!).

K Jupiteru dve zaujímavosti: vedci prezentovali počítačový model počasia, čo je zaujímavé, že jovianske vetry sa za posledných 300 rokov takmer nezmenili, pribudla nám ďalšia škvrna – k známej Veľkej červenej škvrne pribudla škvrna Junior, ktorá vznikla v priebehu rokov 1998-2000.

Z mesiaca Titan sonda Cassini poslala sériu obrázkov, z ktorých vedci zistili, že na tejto obežnici sa nachádzajú oblasti podobné pozemským púšťam i s dunami piesku. Opäť nič, čo sa nepredpokladalo.

Ďalší zaujímavý úkaz sa deje s planétou Urán a jej mesiacov- roviny ich obežných dráh sa postupne dostávajú do jednej roviny čo sa deje každých 42 rokov, v decembri 2007 bude na Uráne obdobie rovnodennosti (posledná bola v roku 1965). Potom sme sa venovali udalostiam okolo degradovania Pluta, ktorý už nie je planétou, je zaradený medzi tzv. „trpasličie planéty“ a je predstaviteľom ľadových objektov obiehajúcich okolo Slnka za dráhou Neptúna (takýchto telies už bolo objavených vyše 1000), dokonca vo svojej kategórii nie je ani najväčším telesom, je ním objekt zvaný „Xena“- jej priemer je 2900 km a priemer Pluta 2280 km. A na záver sme sa dozvedeli, že sonda Voyager 1 stále pokračuje vo svojej ceste, prekročila vzdialenosť 100 AU a teraz letí cez heliosheath – vonkajšiu stenu héliosféry nášho Slnka (bude jej to trvať asi 10 rokov) a stále posila aj informácie – super nie!!

Druhé stretnutie sa odohralo na pôde Astronomického kabinetu v Nových Zámkoch a venovali sme sa vesmíru za hranicami našej Slnečnej sústavy.

V prvom balíku informácii boli nové objavy týkajúce sa extrasolárnych planét. „Neďaleko“ od známej hmloviny Kónská hlava bola objavená prvá osamelá planéta a potom aj ďalšie, títo tzv. planetárny bezdomovci blúdia vesmírom, veľkosťou sa pohybujú od 5 až 15 J (Jupiterov), najbližšie k týmto telesám majú hnedí trpaslíci. Extrasolárne planéty boli objavené aj centre Mliečnej cesty, objavený bol prvý hnedý trpaslík s hmotnosťou 50 J, ktorý obieha hviezdu spolu s planétou. Objavený bol najbližší hnedý trpaslík, ktorý nachádza vo vzdialenosti len 16,2 svetelných rokov v súhvezdí Eridanus. Zapísaný bol objav doteraz najmenej exoplanéty- je 5,5x väčšia ako Zem a je celá pokrytá ľadom! Lovci extrasolárnych planét objavili planéty- dvojčky, ktoré nemajú materskú hviezdu- čo nabúrало doterajšie predstavy o vzniku planét (tak sa zdá, že planéty môžu vznikať aj bez vplyvu hviezd).

Čo sa týka hviezd, bola objavená pravdepodobne najväčšia a najsvietivejšia hviezda, je vo vzdialenosti 45 000 rokov na opačnej strane Galaxie, mala by byť 150-x väčšia ako naše Slnko a nemá viac ako 2 milióny rokov – pekný „drobček“! Veľmi zaujímavý bol článok, prezentujúci hypotézu vzniku prvých hviezd ako aj ďalší článok prezentujúci, kto a kde všade vlastne vzniká „hudba sfér“- napr. zvuky prichádzajúce z vesmíru vedia vedci pretransformovať do tónov napr. bol zachytený šum dažďa (metánových kvapôčok) v atmosfére Titánu, naše Slnko je tiež zdrojom rôznych

tónov, dominantná frekvencia je 3 miliherze (táto zvuková vlna sa objavuje každých 5 minút), v roku 2002 v kope galaxií Perseus bol nájdený objekt čierna diera s najhlbším tónom – má 57 oktáv pod stredným béčkom klavíra, nie je ho počuť ale vidieť (astronómia spozorovali v plyne záhyby, spôsobené zmenami tlaku ktoré „vyzerali ako pokrčená deka“). Dokonca vedci zachytili akustický otláčok big bangu a pomocou počítača vytvorili hlas big bangu! Zdá sa, že „hudba“ je nedeliteľnou súčasťou nášho vesmíru!

Potešujúcou sa stala informácia, že naša Slnecná sústava sa nachádza v bezpečnej oblasti Galaxie a nehrozí nám minimálne vo vzdialenosti 3 000 svetelných rokov od nás vzplanutie gama, lebo keby sa také niečo udialo aj z tejto vzdialenosti by žiarenie zničilo vyššie formy života na Zemi. Astronómia možno prišli na to, prečo je disk našej Galaxie prehnutý- vyzerá to tak, že Magellanove oblaky interagujú s tmavou hmotou našej Galaxie - ich gravitácia vyvoláva vibrácie tmavej hmoty, vibrácie tmavej hmoty spôsobujú poprehýbanie vrstiev atomárneho vodíka sformovaného do disku, ktorý obieha našu Galaxiu.

K mystériu tmavej hmoty pribudla ďalšia zaujímavosť- vedci potvrdili hypotézu, podľa ktorej galaxie sa formujú v hniezdach tmavej hmoty , už to tak vyzerá, že bez nej (bez dostatočného množstva tmavej hmoty) by nevznikli galaxie.

Záverom nám pracovníci Astrokabinetu umožnili vidieť na vlastné oči Saturnove prstence, galaxiu M 42 v súhvezdí Orióna, Hviezdy zo súhvezdia Malého Voza – bolo to úžasné vďaka! Krásny záver našej miniexkurzie do sveta nových objavov v astronómii.

fany eva

Film JADRO nepatrí medzi novinky, ale v klube sme ho videli prvý raz. Je to trochu neklasická katastrofická sci-fi. Neklasická v tom, že Zem nie je ohrozená meteoritmi, škaredými emzákmi, bojovnými vojakmi či ekologickými šialencami, ale sama sebou. Z neznámych príčin sa prestane otáčať zemské jadro, čo spôsobuje rýchle oslabovanie (a zánik) elektromagnetického poľa Zeme. Bez neho je však život na Zemi nemožný. Treba ho znovu roztočiť. To je úlohou šesťčlennej posádky podzemnej ponorky, ktorá to má urobiť pomocou koordinovaných výbuchov vodíkových bômb. Že sa jej to podarí je asi zbytočné prízvukovať – Američanom sa predsa vždy podarí všetko! Zaujímavosťou filmu je, že tvorcovia sa nechali inšpirovať skutočnou teóriou istého Marvina Herdona, podľa ktorej má náš pozemský „georeaktor“ skutočne limitovanú životnosť...

JADRO (The Core), USA, 2003, 135 min, rež. Jon Amiel, hudba: Christopher Young, hl.úl.: Aaron Eckhart, Hilary Swank, Delroy Lindo, Stanley Tucci, Bruce Greenwood, ...

***

NOVÝ PÁN PRSTENOV NÁS NEČAKÁ...

...iba ak by sa film ERAGON posudzoval podľa množstva odkukaných scén. Ale poďme po poriadku.

Týmto titulkom som chcel reagovať na otázku, ktorá sa objavila na obálke decembrového čísla časopisu PREMIERE – Čeká nás nový Pán prstenu? Zaujala ma natoľko, že som si túto fantasy išiel pozrieť a to aj s rizikom, že nebudem môcť byť objektívny, nakoľko ku knihe som sa zatiaľ nedostal (nestíham čítať všetko). Nebudem teda porovnávať knihu a film, lebo to nemôžem, pokúsim sa trochu zhodnotiť len film ako taký.

Eragon je mladý chlapec, ktorý žije so svojim strýkom a väčšinu jeho dňa tvorí práca na poli. O tom, že kdesi v úzadí sa odohráva strašný boj Dobra so Zlom ani

netuší. Všetko sa zmení, keď v lese nájde čudný modrý kameň, z ktorého sa vyľahne dračie mláďa. Z neho zakrátko vyrastie Safira, modrosivá dračica, a Eragona si vyberie za svojho Jazdca. Spoločne majú zničiť zlého Galbatorixa, kráľa Alagesie. Tomu slúži „tieňový“ čarodejník Durza, ktorý im narobí kopu problémov (napr. za nimi pošle bandu svojich zabijakov).

Vymotať sa z nich pomáha Eragonovi Brom (nie ten dirigent!!!), miestny čudák, z ktorého sa vyľuže bývalý Dračí jazdec. Ako na potvoru však umiera v tej najmenej vhodnej chvíli a Eragon so Safirou si musia poradiť sami. Navyše sa Eragon šialene zamiluje do tajomnej krásky zo sna, ktorú síce nikdy nestretol, ale zato sa ju poponáhľala vyslobodiť. Kráska sa vola Arya a je to elfská princezná. Pridajú sa k armáde vzbúrencov proti kráľovi a v rozhodujúcej bitke zničia nielen kráľovo vojsko, ale aj čarodejníka Durzu. Kráľ Galbatorix sa preventívne ťaženia ani nezúčastnil, veď čo keby...??

Predovšetkým, film mi pripomínal, slušne povedané, zlátaninu. Tvorcovia (alebo autor knižnej predlohy???) si požičali motívy a scény, ktoré som už kdesi dávno videl – mladíček, ktorý sa proti svojej vôli stane hrdinom ovládajúcim strašného draka, skrátka celé Dračie srdce 2, zabijaci v službách zlého čarodejníka nápadne pripomínajúci Skurut Haiov z PP, podobne aj dymový (či tieňový) drak, na ktorom sa vozil Durza bol skoro celý Balrog. Čo si však tvorcovia z PP určite nevzali, to bol výzor elfky Arye. Keby mi na konci nepovedali, že je to elfka, ani by som to nezbadal. Na to vyzerala až príliš ľudsky.

Ani príbeh samotný na nejako zvlášť neoslnil. Tradičná fantasy, nič nové pod Slnkom. V podstate sa dej dal predvídať, ani pokus o jeho zapletenie vyslobodzovaním Arye veľa nezmenil. Skôr sa mi zdal akýsi silený. John Malkovich ako kráľ Galbatorix tiež dosť sklamal. Jeho postava mi pripadala takmer bezvýznamná. Pohyboval sa kdesi úplne na okraji a všetko čo povedal za dve hodiny by sa vošlo na katalógový lístoček.

Som si istý, že nový Pán prsteňov nás nečaká. Eragon má od neho poriadne ďaleko, napokon, už len samotný fakt, že kým na PP bolo kino nabité do posledného miestečka, na Eragonovi som narátal takých dobrých, no možno aj 52 ľudí (!!!). Každopádne si však počkám na druhý diel. Už len zo zvedavosti!

ERAGON, USA, 2006, cca 130 min., rež.: Stefen Fangmeier, hudba: Patrick Doyle hl.úl.: Edward Speleers, Sienna Guillory, Jeremy Irons, John Malkovich, Robert Carlyle, Garrett Hedlund, ...a Safira.

**1/2 Andy

ALTERNATÍVNE BUDÚCNOSTI

(mesiac február v SFK ORION)

V dobe najteplejšej zimy za posledných 150 rokov na Slovensku i v Európe sa náš vedecko-fantastický klub stretol až na troch sedeniach. Prejednávala sa nanajvýš aktuálna a zaujímavá téma „Alternatívne budúcnosti“ a možnosti prežitia civilizácie v nich.

Na prvom sedení sme sa zaoberali reálnymi aj alternatívnymi energiami, ktoré civilizácia používa k svojmu životu, potrebám, komunikácii a pohybu. Nakoľko sa fosílna palivá rapídne mýňajú a ich potenciál je časovo obmedzený, perspektívnou a nosnou energetickou základňou zostáva jadrová energetika, ktorá využíva rozpad jadra. Doplnkovými druhmi energií sa popri veternej a vodnej javia perspektívnymi energie získané zo Slnka a morí, napr. slnečné kolektory a využívanie energie prílivu a odlivu morí, podmorských a sopečných výbuchov, ale i podzemných gejzírov. V

systéme dopravy by ropu postupne mali nahraďiť hybridné, elektrické motory a motory spaľujúce bionaftu, plyn a podielový etanol. Ďalšie možné pohony na vodík alebo palivové články sú v štádiu výskumu a sú finančne i priestorovo veľmi náročné, ale nádej spočíva v budúcnosti. Perspektívne by sa mala viac využívať lodná, riečna a železničná doprava, v automobilovej doprave je potrebné znižovať výkony motorov iba na potrebnú mieru (úspora palív). Ak chce ľudstvo prežiť čo najdlhšie a čo najviac oddialiť svoj koniec alebo veľké problémy, malo by obmedziť kamiónovú, leteckú, vojenskú a raketovú dopravu. Posledne menované dopravy vo vysokej miere obmedzujú a poškodzujú ochranný obal Zeme a hlavne ozonosféru.

Na ďalšom sedení sme sa zaoberali možnými aj nemožnými cestami prieniku ľudskej civilizácie do vesmíru. Rozoberali sme vedecko-fantastické možnosti prieniku ľudstva do medziplanetárneho a snáď i do medzihviezdneho priestoru a to formou Warpového pohonu, systémom tzv. červých dier, anihilačnými raketovými motormi, ktoré sú však priveľmi teoretické a energeticky nepredstaviteľne náročné. Preto sme dosúdení aj v ďalších desaťročiach a storočiach zotrvať v našej slnečnej sústave a snáď v jej najbližšom okolí. Ešte dlho sa budú používať klasické raketové pohony s jadrovými zásobičmi energie, slnečnými kolektormi a batériami. Perspektívu má snáď i tzv. fúzny pohon využívajúci syntézu jadier, ktorý je však ešte stále v plienkach. Vedecky sa skúmajú i ďalšie možné pohony ako sú elektromagnetické, solárne katapulty a výtahy, a tiež využitie laseru.

Keďže téma „Alternatívne budúcnosti“ v sci-fi klube ORION veľmi zarezonovala, klubusti sa rozhodli aj pre tretie sedenie, ktoré sa konalo namiesto pravidelnej DVD-projekcie. Sedenie sa nieslo v uvoľnenej diskusnej rovine, na ktorej sme sa zaoberali nebezpečiami plynúcimi z medziplanetárneho a medzihviezdneho priestoru ako sú napr. meteority, asteroidy, kométy a eventuálne mimozemské civilizácie, ktorých je určite veľké množstvo v iných hviezdnych sústavách, majú rôzne stupne vývoja, ale majú problém, tak ako my, sa s nami skontaktovať pre príliš veľké vzdialenosti. Nakoniec sme sa vrátili k súčasným problémom našej matičky Zeme, ako sú ekológia, prehnaný konzumizmus a hroziaci skleníkový efekt, ktorého symptómy sa už prejavujú na klimatických zmenách. Na týchto zmenách však majú vysoký podiel každých 200 – 300 rokov sa opakujúce zvýšené erupcie Slnka, opakujúce sa tzv. tackanie sa Zeme spočívajúce v určitých anomáliách medzi zemskými magnetickými pólmi. V dôsledku toho sa výraznejšie strácajú ľadovce, stúpa morská hladina, zanikajú časti území, vznikajú anomálie v klimatických podmienkach. Sú to napr. veľké suchá, veľké a dlhodobé dažde, potopy celých území, lesné požiare a v konečnom dôsledku oslabovanie ochranných obalov Zeme.

Záverom z toho všetkého vyplýva, že človek zvaný Homo Sapiens by sa mal v prvom rade zmeniť na človeka zvaného Homo Chapiens a začal omnoho menej plytvať a vážiť si svoju planétu Zem a hlavne matičku Prírodu. Civilizáciu beztak čaká, ako rad civilizácií pred ňou, neodvratný koniec, ale myslím si, že je v silách Rozumného a Chápavého človeka podieľať sa vo zvýšenej miere na oddialení tohoto konca.

Howhg – Vojtech Gottgeisel

ALCHYMISTI, MÁGOVIA, ŠARLATÁNI...?

(mesiac marec v SFK ORION)

Témou alchýmie sme sa už v minulosti v klube zaoberali, ale bolo to už dávno a tá beseda za veľa nestála. Poňal som vtedy tému trochu nešťastne a jediným zdrojom informácií bola Karpenkova kniha „Alchymie . dcera omylu“, napísaná predsa len

trochu tendenčne. Pri príprave marcovej prednášky na horeuvedenú tému som ju už vlastne použil len na to, aby som si z nej oskenoval nejaké ilustrácie do prezentácie, ktorú som potom pustil z PC.

V úvode prvej časti som sa najprv trochu venoval samotnej alchýmii, jej koreňom, jednotlivým obdobiam, až k jej zániku, či presnejšie splynutiu s chémiou dakedy v 18. storočí. Ale aj jej cieľmi, ktorými boli jednoznačne výroba **kameňa mudrcov**, slúžiaceho na premenu „nižších“ kovov na zlato a **elixíru večnej mladosti**. Ale aj mnohých iných vecí, často celkom nezmyselných a chimerických. Dost' sme si pritom zaspomínali na scény z alchymistickej dielne z filmu *Pekárov cisár...* a dobre sa pritom pobavili.

Podstata témy však spočívala na konkrétnych ľuďoch, presnejšie pánoch, ktorých v minulosti alchýmia preslávila. Prvým, koho som spomenul bol **Paracelsus**, slávny lekár žijúci v prvej polovici 16. storočia. Zaoberal sa mágiou aj alchýmiou, ale jeho najväčší prínos je ako lekár. Aplikoval vlastné metódy liečby využívajúc prírodné i alternatívne prostriedky, napr. psychotronické pôsobenie či liečivé rastliny. Stal sa zakladateľom novovekej medicíny a farmakológie. Škoda, že žil tak krátko – zomrel na následky bitky ako 47 ročný.

Ani ďalší známy „čarodejník“ a alchymista si dlho nepožil. Gróf **Cagliostro**, občianskym menom Joseph Balsamo, žil len asi 50 rokov. Píšem asi, pretože nikto presne nevie, kedy a ako umrel. Cagliostro bol človek veľmi scestovaný. Prešiel veľký kus sveta, a všade kam sa dostal nasával vedomosti z alchýmie či iných tajných múdrostí. Dostal dokonca pomenovanie Veľký Kopt. Či to však bol skutočne geniálny mág a veštec, alebo len prešíkaný šarlatán, o to sa vedú už stáročia spory. A vyriešiť ich ani nebolo mojím zámerom.

Postavu magistra Kelleyho pozná asi každý vďaka už spomenutému Fričovmu filmu. **Edward Kelley** sa pôvodne volal Talbot. A hoci bol rodený Brit, Čechy za vlády Rudolfa II. sa mu stali druhým domovom. Prežil tu veľkú časť života. Tvrdilo sa o ňom, že mal skutočne nadprirodzené schopnosti, dokázal meniť olovo na zlato alebo vidieť na diaľku pomocou „čierneho zrkadla“. Svoju vlastnú budúcnosť však zrejme prehliadol, inak by sa nestalo, že ho uväznia a vo väzení aj umrie ako 42 ročný. Hoci, niektorí okultisti tvrdia, že Kelley nikdy nezomrel, naopak putuje časopriestopovými slučkami dodnes.

Len jeden zo štvorice alchymistov, o ktorých som na klube hovoril sa dožil slušného veku. **John Dee** bol tiež Angličan a súčasník E. Kelleyho. Spolu pôsobili v Čechách na Rudolfskom dvore. Dee bol nie len alchymista a okultista, ale aj matematik, astronóm, astrológ a filozof, usilujúci sa o reformu cirkvi. Tým, samozrejme vyvolal nevôľu u jej predstaviteľov. Hrozilo mu prenasledovanie inkvizíciou, preto sa radšej rýchlo vrátil z Prahy do Británie, kde v roku 1608 umrel ako 81 ročný.

Ale nie len o alchymistoch bola reč. Aj o prostredí, v ktorom pracovali.

Rudolfínska Praha je čosi ako fenomén. Za čias panovania **cisára Rudolfa II.** v nej pôsobili aj ďalšie vtedajšie vedecké „celebrity“ – **Johannes Kepler, Tycho de Brahe, Giordano Bruno, Tadeáš Hájek z Hájku.** Aj **Jeronimo Alessandro Scotta** bol skutočná osoba.

Úplne na záver ešte jedna poznámka, bez ktorej by tento článok nebol kompletný – **Edward Kelley a John Dee navštívili aj Slovensko.** Okolo roku 1583 sa počas cesty do Varšavy zastavili aj v **Kežmarku** na pozvanie šľachtica Alberta Laského.

V tretí marcový večer sme si pozreli už spomínaný film **Cisárov pekár a pekárov cisár**, vynikajúce a hocikedy pozerateľné dielo v hlavnej úlohe s nezabudnuteľným Janom Werichom. Je samozrejmé, že príbeh cisára Rudolfa II. bol značne zromantizovaný a niesol v sebe aj prvky fantastiky (Golem a jeho oživenie), ale

v zásade vychádzal zo skutočnosti. Rudolf II. bol ako človek vykreslený veľmi dobre, hlavne jeho duševný stav – neustále striedanie stavov melanchólie až apatie so záchvatmi zúrivosti. Ale aj veľmi kladný vzťah k pekným mladým ženám. A hlavne hlúpa dôvera k alchýmii a k ľuďom, ktorí ju robili, obvykle však išlo o podvodníkov a šarlatánov, ktorí jeho dôveru hrubo zneužívali. Scény z alchymistickej dielne na Pražskom hrade sú nezabudnuteľné...Patláma, patláma!!!

CISÁROV PEKÁR A PEKÁROV CISÁR, ČSR, 1951, 140 min. rež. Martin Frič, hl.úl. Jan Werich, Marie Vášová, Nataša Gollová, Bohuš Záhorský, Jiří Plachý, František Filipovský... *****

CASTRUM FANTASTICUM

No, až také fantasticum to zas nebolo!!! Dokonca som jednu chvíľu uvažoval, či nedám titulok Castrum katastrofikum, ale potom som aj to odmietol. Bolo to tak nejako pol na pol.

Tretí ročník klubovej akcie pre verejnosť **Castrum fantasticum 2007** sme pripravovali poctivo niekoľko týždňov. Dávali sme dokopy program, rozosielali propagačné plagáty kam sa len dalo, pozývali ľudí, oslovili sme regionálne médiá, ale všetko to nakoniec bolo nanič.

Celý ten neprijemný deň začal telefonátom od Dášky Mehešovej. Jej mamička, ktorá bola hlavným hosťom CFO7, totiž zmeškala spoje a musela ísť nejakými náhradnými. Lenže cesta cez Nitru je oveľa dlhšia a tak sa musel začiatok besedy s ňou posúvať o takmer 45 minút. Decká zo škôl však prišli načas a bolo im treba urobiť rýchlo nejaký náhradný program, aby nezdúchli hneď z úvodu. Našťastie Ferko Vereš nahodil multiprojektor, tak som im z DVD od Jiřího Karbusického pustil Mágiu čara zbavenú, zaujímavý film, v ktorom iluzionista Valentino vysvetľuje, ako sa robia niektoré inak ťažko predstaviteľné kúzla.

Našťastie, **pani Mehešová** je veľmi milá a zhovorčivá osoba a jej rozprávania decká zaujali. Hlavnou témou bolo „**Ako som prekladala Dänikena**“, ale hovorila aj o svojej prekladateľskej práci ako takej. Dänikenove teórie však vlastne rezonovali celou niečo vyše hodinou. Pani Mehešová preložila sedem Dänikenoviek a jedného Buttlara. Na to, ako nešťastne dopoludňajší program začal, skončil celkom dobre. Beseda mala úspech, niektoré decká si dokonca nechali podpísať bibliografie, ktoré som narobil a nechal na stoličkách. Aj obed v neďalekej reštaurácii chutil, akurát ho chystali strašne dlho, tak tak som stihol začiatok popoludňajšej časti.

A tu sa začalo to, čo mi ešte aj teraz, s týždňovým odstupom privádza nočné mory – totálny nezaujím!! Na popoludňajšie prednášky prišlo len zopár členov klubu (tí, čo zrovna neboli v práci) a jeden jediný človek mimo klubu – naša kamarátka Eszterka Kováčsová z Múzea! A poctivo vydržala až do konca. Zabsolvovala celý program – prednášku **Slava Chrena „Objavy, ktoré zmenia históriu“**, moje „**Teórie kontaktu**“ (teda nie moje, ale pána Neffa, ja som ich len prezentoval), „**Šesť čísel vesmíru**“ v podaní **Miloša Vojteka** (hneď ako skončil, začal som ho spracovávať, aby ju urobil aj na Parcone v Nitre), **prednášku p. Hessemanna**, ktorú z DVD pustil **Štefi Procházka** a napokon aj „**Psychologické zbrane budúcich vojen**“, s ktorými nás zoznámila **Ágika Holubová**. Práve táto jej prednáška vyvolala najbúrlivejšiu diskusiu. Už sa teším, čo bude v novembri v klube, keď nás na ňu bude ešte viac.

Nakoniec sme zahladili stopy a presunuli sa do Klubu No.24 na pivo spláchnuť tú smolu. Tam sme už o prebratých témach nepokračovali. A vlastne sme ani nezačali hovoriť o nejakom 4. ročníku. Možno ani žiadny nebude. Načo sa zbytočne namáhať.

Andy

VOĽNÁ ENERGIA

(mesiac apríl v SFK ORION)

O voľnej energii sme v klube už viackrát hovorili, ale tentoraz sa to Waldo Urminský rozhodol urobiť trochu inak. Pomohol si počítačovými prezentáciami. Svojich poslucháčov síce nechával trochu čakať, ale nakoniec mali jeho prednášky predsa len lepšiu úroveň ako tie staršie.

Tentoraz boli hlavne o Nikolovi Teslovi, geniálnom vedcovi, ktorý sa zaoberal neobyčajnými experimentami s elektrickou energiou už v 20-tych rokoch minulého stor. Jeho vynálezy by sa dali rozdeliť na dve skupiny – uznávané a neuznávané. Medzi uznávané patria napr. alternátor, viacfázový rozvod či striedavý prúd, ktorý bezvýhrady nahradil Edisonovský jednosmerný.

Jeho neuznaných vynálezov je oveľa viac, presnejšie, nikto presne nevie, koľko toho vlastne Tesla do konca života vymyslel. Krátko po jeho smrti zhabali všetky materiály agenti FBI a dodnes takmer nič z nich nebolo zverejnené. Podľa dostupných správ sú státisíce stránok Teslových poznámok držané v Oppenheimerovom centre v Los Alamos pod pevným zámkom. Skôr vám tam dajú k nahliadnutiu plány na výrobu vodíkovej bomby než čokoľvek z Teslových záznamov. Pritom je zrejme, že americká strana ich tajne využíva. Nikdy verejne nepriznala, či napr. konštrukcia systému HAARP, ktorá vzniká na Aljaške a údajným cieľom výskumu polárnej žiary, nejakým spôsobom súvisí s Teslovými pokusmi z polovice minulého stor.

Hlavným Teslovým cieľom bolo zaviesť nekáblový, priestorový prenos elektrickej energie pomocou longitudálnych vln. Pokusy v tomto smere úspešne uskutočnil, ale nebolo mu umožnené pokračovať v nich. Chcel toho dať ľuďstvu oveľa viac, ale jeho vynálezy príliš vystrašili mocných tohto sveta, dokonca natolko, že sa postarali prakticky o vymazanie jeho mena z dejín.

Ale nielen o Teslovi Waldo hovoril. Stručne zhrnul aj svoje výskumy v oblasti voľnej energie a testatiky, ktoré smerujú k výrobe zariadenia, ktoré by mu umožnilo získavať elektrickú energiu zdarma. Podľa Walda sú v súčasnosti platné termodynamické zákony dosť nedokonalé ale nikto z vedeckých kruhov nechce pripustiť ich zmenu či zdokonalenie. Termodynamické zákony pre nich tvoria ohraňujúci, uzavretý systém a ich výklad platí je konečný. Pritom práve v nich je cesta k získaniu voľnej energie.

Waldo experimentoval napr. s tzv. Beardenovým MEG-om, zdokonaleným transformátorom, ktorý vlastne predstavuje akýsi nekonečný, uzavretý okruh, do ktorého stačí dať vstupný impulz a potom už produkuje energiu sám (aj o ňom už bola v ORIONe reč).

V súčasnosti sa však zamerl na konštrukciu magnetického kotúča, akéhosi magnetického „perpetuum mobile“. Podobných zariadení už na svete existuje viacero a úspešne fungujú. Ich účinnosť zatiaľ nie je veľká, ale ďalšie výskumy by ich mohli vylepšiť. Ale na tom isté vplyné kruhy nemajú záujem. Takéto zariadenie pripojené na generátor striedavého prúdu by totiž umožnilo vlastníčkovi odpojiť sa od verejnej rozvodnej siete. U jedného by sa to dalo znieť, aj u stovky, ale keby si také zariadenie zhotovilo či kúpilo napr. niekoľko tisíc ľudí, to by už bolo na zamyslenie.

To sú asi tak v skratke zhrnuté moje zapamätané poznatky z Waldových prednášok. Pripúšťam, že môže obsahovať nepresnosti a tiež, že možno neobsahuje iné dôležité fakty či podrobnosti, za čo sa ospravedlňujem. Tento článok mal vlastne

pôvodne písať Waldo, ale ani po mesiacoch urgencií som ho k tomu nedohnal. Lenže to je už jeho problém....

Iba podľa výnimočných kníh sa dajú natočiť výnimočné filmy. Kniha Dana Browna Da Vinciho kód medzi také iste patrí. A taký je aj film, ktorý bol podľa nej natočený. Dejovo dynamický, obsahovo provokujúci, so skvelým hereckým obsadením a výkonmi. Vyslovene fantastické prvky v ňom síce chýbali, no i tak sme si ho s chuťou pozreli. Nebudem ho tu popisovať, nakoľko som to už na stránkach fanzinu robil. Kto ho ešte nevidel, nech uteká do DVD požičovne.

DA VINCIHO KÓD (Da Vinci Code), USA/Francúzsko, 2006, 120 min., rež. Ron Howard, hl.úl. Tom Hanks, Audrey Tautou, Jean Reno, Paul Bettany, Ian McKellen, Alberto Molina,... *****

ATEIZMUS ALEBO STVORITEĽ ?

(mesiac máj v SFK ORION)

Otázka Božej existencie je kľúčovou otázkou v živote každého jedinca a ľudia (či si to uvedomujú alebo nie) orientujú svoje životy podľa toho, ako na ňu odpovedajú. V minulosti ľudia požadovali nejaký nadprirodzený dôkaz Božej existencie, dnes vedecký spôsob dokazovania by bol najúčinnější. A tak je to správne. Nevzrušené uvažovanie, ktoré je nevyhnutnou súčasťou vedeckého myslenia, často viedlo k odpovediam na mnohé ťažké otázky.

Všetok vedecký a technologický výskum a pokrok, ako aj naše reakcie na každodenné situácie sú založené na jednom spoločnom základe, ktorý sa vždy ukázal správny. Menovite: Nič sa nestane samé od seba, všetko má svoju príčinu.

Inými slovami, bez príčiny nič neexistuje. Ak na počiatku nič nebolo – všade nič – situácia neobsahujúca žiadnu príčinu, toto absolútne nič by ostalo navždy. A pretože je zrejmé, že toto úplné nič neexistuje teraz, nemohlo existovať ani na počiatku. Ale zatiaľ čo ateisti tvrdia, že na počiatku bola hmota, tá druhá strana verí že na počiatku bol Boh.

Teraz poznáme stále rastúci zlomok zákonov, podľa ktorých vesmír „tiká“. Vidíme, že sú platné všade a tvoria logický, organizovaný a vzájomne prepojený systém, ktorý viedol, medzi iným, k tomu, že sme tu. Je stále ťažšie tvrdiť, že toto všetko sa stalo bez toho, aby za tým bola nejaká myseľ.

Povedané iným spôsobom – ak vidíme tabuľu a na nej napísaný zložitý matematický vzorec, môžeme snáď povedať, že krieda sa na ňu uložila sama od seba. Oveľa pravdepodobnejšie však je, že vzorec napísal niekto, kto mal určité schopnosti – vedel písať, vládol písať kriedou, rozumel sa do matematiky a chcel ten vzorec napísať. Takú osobu môžeme nazvať matematikom.

Analogicky môžeme povedať, že vesmír bol stvorený niekým, kto mal vedomosti a moc na to, aby ho stvoril. Tohto niekoho voláme po slovensky Boh, God po anglicky a po hebrejsky Yahweh.

Ako Boh stvoril vesmír, je už druhotná otázka. Mohol stvoriť všetko tak, ako to existuje dnes (toto sa niekedy verilo), alebo mohol stvoriť masu hmoty a dať jej zákony, ktoré spôsobili a viedli jej vývoj až k vesmíru (vrátane života) ako ho dnes vidíme. Dnešné vedecké teórie, ako aj známe fakty nasvedčujú, že Stvoriteľ použil metódu vývoja.

Ateisti tvrdia, že hmota, ktorá mohla byť vo forme pramasy (tzv. superdense theory), alebo membrán, alebo nejakých superstrún, sa pohybuje a mení a že týmto pohybom a zmenami sa vyvinul vesmír.

Hmota sa skutočne pohybuje a mení, ale ako sa tieto pohyby a zmeny začali? Samy od seba – bez príčiny? Okrem toho je celkom zrejmé, že pohyby a zmeny môžu viesť k vývoju (od jednoduchšieho ku zložitejšiemu) len ak nie sú chaotické, ale usporiadané a organizované. V skutočnosti aj už existujúce systémy ak nie sú riadené, majú tendenciu degenerovať – množia sa v nich chyby a dochádza k chaosu (entropia). Ak Boh neexistuje, vesmír by mal byť teraz menej zložitý, ako bol na počiatku. Avšak dnes je všeobecne prijaté, že opak je pravdou – že materiálny vesmír na počiatku pozostával z masy hmoty, ktorá explodovala (tzv. Big Bang, čiže Veľký tresk) a z ktorej sa postupne vyvinuli hmloviny, hviezdy, planéty atď. – vesmír, ako ho dnes poznáme.

Vývoj vesmíru bol a je veľmi presne riadený. Spomeniem niekoľko príkladov. Podľa Sira Bernarda Lowella (laureáta Nobelovej ceny), ak by rozpínanie sa vesmíru (po Veľkom tresku) bolo rýchlejšie o jednu miliardtinu, celá hmota by už teraz bola rozptýlená. A ak by to rozpínanie sa bolo pomalšie o jednu miliardtinu, už by bol skolaboval nazad do pôvodnej masy. Ďalším zaujímavým prvkom je elektromagnetická sila. Ak by táto sila bola menšia, elektróny by sa oddelili od jadier a hmota by sa premenila na plazmu (zmes jadier atómov a od nich oddelených elektrónov). Ak by elektromagnetická sila bola väčšia, elektróny by boli tak pevne pripútané k jadrom atómov, že by chemické reakcie neprebehli a molekuly by nevznikli. Ak by bola ešte väčšia, elektróny by boli pritiažené k protónom a hmota by sa zmenila na neutróny. Podľa astrofyzika Brandona Cartera ak by gravitácia bola slabšia, tlak vo vnútri hviezd by nebol dostatočný na začatie termónukleárných reakcií. A ak by bola silnejšia, k týmto reakciám by došlo rýchlejšie, boli by rýchlejšie - búrlivejšie a život hviezd by bol podstatne skrátený. Ani jedna z týchto alternatív by neumožňovala život.

Do roku 1993 25 rozličných charakteristík vesmíru sa ukázalo ako presne stanovené. Keby sa ich hodnoty zmenili len nepatrne, znamenalo by to koniec každého predstaviteľného života.

Vývoj života je časťou vývoja vesmíru. A vývoj života od organických molekúl až po človeka je zase vývojom od jednoduchého k zložitému a takýto vývoj sa nedeje sám od seba. Ako sme však my, ľudia ako druh, vznikli? Som presvedčený, že keď v určitom štádiu dostatočne vyvinutý organizmus existoval (s dostatočne komplexným mozgom), Boh vložil do toho tela dušu a stvoril tak prvého človeka. A skutočne, rozsiahla štúdia mitochondriálnej DNA ľudí z rozličných geografických oblastí naznačuje, že všetci dnes žijúci ľudia sú potomkami jednej ženy, ktorá žila pred asi 200.000 rokmi, pravdepodobne v Afrike. (Bolo to publikované vo veľmi vážnom vedeckom časopise „Nature“, zväzok 325, 1. januára, 1987.) Túto ženu voláme Eva. A, ako vieme, kde je Eva, tam je aj Adam.

Je zaujímavé, že v mnohých polyteistických náboženstvách je aj Boh Stvoriteľ. Aztékovia ho volali Ometekuhli a Májovia Hunab Ku (hun = jeden, ab = stav bytia, ku = boh). Nanešťastie tieto národy začali veriť, že Stvoriteľ je príliš vzdialený a nepochopiteľný. Začali sa klaňať iným božstvám – krvavým božstvám. Viedlo to k mučeniu a ľudským obetám. Nacizmus dokázal skombinovať ateizmus a polyteizmus (spomeňme si na Hitlerovu expedíciu, ktorá pátrala v jaskyni po starých germánskych bohoch). Vieme, že to viedlo k utrpeniam 2. svetovej vojny a genocídnym hrôzom koncentračných táborov. Aztékovia v r. 1486 obetovali za jeden deň extrakciou srdca 20.000 ľudí a keby mali na to technické prostriedky, vyrovnali by sa nacistom.

Existuje jedna námietka proti našej viere, ktorá sa často vynára. V podstate hovorí: Ako môže Boh, ktorý je dobrý a všemohúci, dovoliť zlo vojen?

Odpoveď je, že nám dal slobodnú vôľu a niektorí ľudia túto slobodu zneužívajú na to, aby páchali zlo.

Druhá otázka potom je: Prečo neobmedzil našu slobodnú vôľu – našu slobodu – tak, že by sme nemohli páchať zlo?

Odpoveď je: Obmedzenie slobody bytostí s našou mysl'ou je hrozné bremeno a v skutočnosti sa používa ako trest v žalároch. Spravodlivý Boh niečo také nemohol paušálne uvaliť na ľudí skôr, ako by niečo spáchali – teda na nevinných ľudí.

Tretia, logická otázka potom je: Prečo nám nedal také mysle, ktoré by nepociťovali takéto obmedzenie ako bremeno?

A konečná odpoveď tu je: Stvoriteľ stvoril kategóriu bytostí (presnejšie povedané dal zákony, podľa ktorých sa tieto bytosti vyvinuli), ktoré majú slobodnú vôľu podstatne obmedzenú a nepociťujú to ako bremeno. V skutočnosti je ich aj na našej zemeguli mnohokrát viac ako nás, ľudí. Voláme ich hmyz.

Najúspešnejším hmyzom sú šváby. Našli sa skameneliny švábov staré asi 300 miliónov rokov, ktoré žili v prvohorách, 100 miliónov rokov pred dinosaurami. A, ako vieme, sú nesčíselné. Hoci však život švába má iste svoje prednosti, ja chcem ostať človekom, so všetkým dobrým a ťažkým, čo z toho vyplýva a členom Orionu, so všetkým dobrým (piknicony) a ťažkým (písanie článkov), čo z toho vyplýva.

Štefan KONKOL

V máji sme v klube nijaký hraný sci-fi film nepozerali. Zato sme si radi pozreli dokumentárny film k 15. výročiu jedinečného kozmického zariadenia – Hubbleovho vesmírneho teleskopu. Hoci bol doplnený dosť nepresnými a gramaticky zúfalými titulkami, fotografie či počítačové animácie, ktoré obsahoval, boli skutočne nádherné. HST bol viackrát pokazený a museli ho nákladne opravovať a dnes už pomaly ale iste svoju vesmírnu cestu končí (má ho nahradiť iný, ešte výkonnejší a presnejší teleskop), jeho prínos pre výzkum vesmíru je však nespochybniteľný.

PREČÍTALI SME SI...

ANJELI SMRTI VO VESMÍRE

Keď som nedávno recenzoval Kingovu knihu Andělé smrti, napísal som, že si autor nechal otvorené zadné vrátka pre ďalšie pokračovanie. Ale to som netušil kam tie vrátka povedú. A takisto som netušil, prečo hneď v úvode druhého dielu terraršskej trilógie vzdáva autor poctu Karlovi Edwardovi Wagnerovi – klasikovi žánru science-fantasy. Pochopil som to až v samom závere knihy Hadí vež.

Miešanec Rik a jeho priatelia Barbar a Lasička sa za svoje zásluhy dostanú do priazne terraršskej čarodejnice Asei a sprevádzajú ju do mesta Morven, kde sa má stretnúť s mágom Ilmarekom, ktorý žije v obrovitej, nedobytnnej Hadej veži a má pod palcom nepremožiteľné smrtiace zbrane. Navyše vo veži väzní princeznú Katheu, legitímnu následníčku trónu Kharadrey. Ilmarek sa totiž môže stať jazýčkom na váhach vo vojne dvoch terraršských klanov či kráľovstiev – Modrých a Červených. Asea, ktorá zastupuje Červených, sa v Morvene stretne so svojim konkurentom Jaderakom, ktorý má tú istú úlohu ako ona – dostať Ilmareka na svoju stranu. Asea dá Rikovi tajnú úlohu – preniknúť do Hadej veže a princeznú oslobodiť. Ilmarek by tak stratil možnosť vydierať. Lenže zároveň sa Rik stane terčom Jaderakových vražedných úmyslov. Knieža Mordých totiž pochopí, že nie lady Asea, ale práve plavovlasý miešanec je jeho skutočným nepriateľom a pošle za ním vraždiace monštrum – nerghúla. Súčasne sa Rik od Asei dozvedá, kým vlastne je – potomkom člena tajnej terraršskej zabijáckej sekty Tieňokrvov!

Rik sa s pomocou Aseiných kúziel do veže skutočne dostane, zabije Ilmareka a oslobodí princeznú. A tu som práve pochopil, prečo tá pocta Wagnerovi. Vysvitne totiž, že Hadia veža je vlastne kozmická loď, posledná z množstva, v ktorých pred

vekmi pristáli na planéte Gaeia Hadí ľudia. Ilmarek sa zmocnil jej riadenia a obranných prostriedkov. Loď odštartuje, ale bez ovládania sa zmení na letiacu rakvu. Rik a princezná Kathea sa z nej dostanú v únikovom module, ktorý im poskytne Šang Tach, posledný z Hadích ľudí žijúci vo Veži. Dokonalý ale zároveň nenásilný prechod do science-fantasy (mne to zas vzdialene pripomenulo Howardovu Conanovku Veža slona).

Hadia veža je výborne napísaným dielom. Dej, odohrávajúci sa vo viacerých rovinách je rýchly a čitateľ je v neustálom napätí. A to aj napriek tomu, že obsahuje oveľa menej bitiek a oveľa viac politiky a temnej mágie, ako v prvom diele. Politika a mágia sú v tejto knihe asi najdôležitejšími činiteľmi, ktoré sa navzájom ovplyvňujú a dopĺňajú, sú akoby všadeprítomné. To však deju ani trochu neuberá na pútavosti, pretože sú jeho súčasťou. Osoba lady Asei výrazne vystúpila do popredia a čitateľ sa vďaka jej rozprávaniu dostáva „do obrazu“.

Ale autor nezanedbáva ani Rika a jeho priateľov. Tí už síce nemajú toľko možností na krčmové a posteľové avantúry (sú skoro stále v službe), majú však oveľa viac možností ukázať, že označenie Anjeli smrti nenesia nadarmo. Napokon, jeden z nich si aj skutočne zalietal a to rovno vo vesmíre. Kam poletia v tretej časti neviem, ale dozviem sa to...

KING, William

HADÍ VĚŽ. (The Serpent Tower). Z angl.orig.prel. L.Malčíková. 1.vyd. Frenštát pod Radhoštěm: POLARIS, 2006. 278 s. ****

NIKDYKDE

Naozaj netuším, kde vzal spisovateľ Neil Gaiman námet na svoj bestseller s podivným názvom Nikdykde (Neverwhere). Skutočne to bola len návšteva londýnskej kanalizačnej siete, ktorú absolvoval ako prípravu na napísanie scenára televízneho seriálu s rovnomenným názvom, ktorý vysielala BBC2 v roku 1996? Neviem, jednoducho preto, že Gaiman vytvoril svet tak bizarný, až nepochopiteľne krásny a vzrušujúci, svet, ktorý sa nepodobá na nič z toho, čo som doteraz mal možnosť čítať či vidieť. Pár podobností ma síce napadá, ale tie sú dosť vzdialené. Asi najvýraznejšou je americký TV seriál Kráska a netvor, ktorý vysielala ORF dakedy v prvej polovici 80-tych rokov minulého storočia. Hlavnú úlohu v ňom stvárnila Linda „Terminátorovna“ Hamiltonová, vtedy ešte mladá a krásna. Aj väčšina tohto seriálu sa odohrávala kdesi hlboko pod NY. Istú podobu možno vysledovať aj v scénach z knihy K.E. Wagnera Conan a Cesta kráľov, či v niektorých pasážach filmu Demolition man. Ale to je asi tak všetko.

Gaimanov svet je dokonale originálny. Miestami síce dosť ťažko predstaviteľný, ale nie až tak, aby človeka znechutil a odradil od čítania. Naopak, kniha sa výborne číta a aj keď to nie je nijaký akčák, udržiava čitateľa v neustálom napätí. Napodiv, ide o vcelku jednoduchý príbeh zrady a pomsty, takmer čosi ako detektívka, ale bez naháňačiek na autách a strelby z automatických pištoľí. Gaimanov svet sa nazýva Podlondýn. Je to svet, o ktorom sa väčšine obyvateľov britskej metropoly ani len nesníva. Miesto netvorov a svätcov, vrahov a anjelov, rytierov v brneniach a bledých krások v čiernom zamate. Je to svet ľudí, ktorí prepadli cez trhliny.

Richard Mayhew je mladý úradník, ktorý sa s týmto svetom zoznami viac než mu je to milé. Žije v ňom dievčina menom Dvierka (Door) a ľudia, ktorí ju chcú zabiť. Je to dievča s mimoriadnymi schopnosťami – dokáže otvoriť každé dvere, resp. každú zamknutú vec. Ktosi vyvraždí jej rodinu a prenasleduje aj ju. Ktosi, kto chce využiť, či skôr zneužiť jej vzácnu schopnosť. Richard dievčinu zachráni, keď sa dostane mimo Podlondýna, a to ho uvrhne do kolotoča neveriteľných dobrodružstiev. Zoznami sa s

už horeuvedenými bytosťami, ale okrem nich aj s inteligentnými krysmi, ktoré v skutočnosti Podlondýnu vládnu, šľachticmi, ktorí žijú „tam dolu“ už celé storočia (jeden z nich má život ukrytý v kačacom vajci), a množstvom viac či menej podivných tvorov a netvorov, z ktorých najhorší je jednoznačne Beštia. Richard po celý čas netúži po ničom inom, ako dostať sa späť do svojho sveta, ale keď sa doň skutočne vráti po čase zistí, že ten „dolu“, ten Nikdykde je vo svojej podstate lepší a ľudskejší, než ten „hore“. Nikdykde je šokujúca kniha. Na jednej strane tajuplná až desivá, na druhej prudko čítavá a zábavná. Kniha, ktorú tak ľahko nepustíte z ruky...z mierne sa chvejúcej ruky!!!

GAIMAN, Neil

Nikdykde (Neverwhere). Z angl.orig.prel. L.Vojtková. 2.dopl.vyd.

Frenštát pod Radhoštěm: POLARIS, 2006. 303 s. *****

RELICS

Pod týmto titulom vyšiel vo vydavateľstve Spolku slovenských spisovateľov, v preklade Miloša Ferka zborník 12 poviedok, ktorých autorom je Viktor PELEVIN. Pre úplnosť údajov považujem za potrebné poznamenať, že je to druhé dielo tohto autora, ktoré sa dostalo na náš knižný trh. Román HELMA HRÓZY vyšiel v Slovarte v roku 2006. Obe diela majú v sebe prvky sci-fi a fantasy.

Pelevin je mladý autor (nar. sa v roku 1962) a okrem technického vzdelania má za sebou aj Gorkého literárny inštitút v Moskve. Debutoval časopisecky v roku 1989 krátkou prózou ČARODEJ IGNAT A ĽUDIA. Mimochodom, aj ona je súčasťou zborníka Relics. O dva roky neskôr mu vychádza románová novela OMON RA. Priaznivci ruskej fantastiky ho v roku 1993 poctili svojou cenou INTERPRESSCON a BRONZOVÝM SLIMÁČIKOM. French Magazine V.Pelevina zaradil medzi tisíc najvýznamnejších osobností súčasnej svetovej kultúry.

V susednom Česku mu preložili a vydali román ČAPÁJEV A PUSTOTA, ako i román GENERÁCIA P. Niektoré jeho diela zdramatizovali a v takejto podobe žnú úspechy na javiskách Moskvy, Londýna i Paríža.

Vráťme sa však k citovanému zborníku. Vydavateľstvo ho totiž zaradilo do edície Knižnica svetových autorov. V úvodnej poviedke „Bubon Horného sveta“, ktorú môžeme smelo zaradiť do fantasy i keď sa jej dej odohráva v súčasnom Rusku, Pelevin kritizuje stav, keď vydaja chtivé devuchy by najradšej chceli svadobnú obrúčku od nejakého cudzinca. Dokonca šamanke Tyjme, ktorá im v tom pomáha, draho platia. V danom prípade ide o posádku havarovaného hitlerovského lietadla He-111, ktorú Tyjma oživuje a uvádza späť do reálneho sveta. Pravda, nie vždy to vyjde na 100%. Tu, v tomto stroji – lietadlo bolo trofejné – zahynul ruský pilot v hodnosti majora.

Pelevin experimentuje aj inak. V poviedke „Vodárenská veža“ je jedna viac ako tristoriadková veta, bez jediného odstavca. To už vo svetovej literatúre bolo. Takto píšaj J. Joice. Tu to má však ten význam, že autor takto charakterizuje život bežného človeka v bývalom režime. Každé jeho dielo provokuje, vyvoláva diskusie za i proti. Jedni v ňom vidia Solženicyna nového, k demokracii smerujúceho Ruska, iní pokračovateľa diela Strugackých. Nechajme sa prekvapiť, dnes má Pelevin iba 45 rokov.

Jozef SVÍTEK

ANJELI SMRTI DO TRETICE...

Knihu Kráľovnin vrah som bral do ruky plný očakávaní. Osudy píčovníkov a terrarchov ma po prečítaní prvých dvoch častí Kingovej trilógie dosť zaujali. Rikovi, Asei, Lasičkovi, Barbarovi, ale aj jednorukému Sardekovi som začal držať palce. Napokon, boli jedinými, ako-tak kladnými postavami celej ságy. Všetci ostatní boli totálni záporáci, ale to asi mali terrarchovia v náplni práce.

Armáda Talorei obľahne a dobyje hlavné mesto Kharadrei Halim, aby tak umožnila kráľovnej Kathei zasadiť na trón (je zaujímavé, že kráľovná sa v celej knihe objaví len jediný raz – úplne na konci a aj to mŕtva). Lady Asea a Rik podnikajú všetky kroky k tomu, aby nič nezmarilo akt jej korunovácie. Ale už čoskoro zistia, že proti nim stojí niekto veľmi mocný, niekto, kto chce korunováciu za každú cenu prekaziť. Ten niekto je určite v službách Temnej ríše, ktorá sa chystá udrieť na Taloreu a podrobiť si ju.

Aby získala spojencov, vyberie sa Asea do Harvenu, mesta na brehu mora, ktorému v skutočnosti vládnu Quanovia – Morskí diabli. Jej misia však skončí fiaskom a musí sa zachraňovať útekem na balónoch. Rik sa však dozvie totožnosť ich nepriateľa – je ním jeden z kniežat Tieňa lord Malkior, jeho otec! Stretnutie s ním Rik takmer neprežije, ale v konečnom dôsledku z neho výjde oveľa silnejší, než bol pred tým. Získa silu jedného z Quanov a zároveň sa postará o to, že Malkior musí z Harvenu utiecť pred hnevom Morských diablov.

Po návrate do Halimu Asea zistí, že niekto v meste uskutočňuje nekromantické kúzla. Objaví čarodejnícke laboratórium plné oživených mŕtvol, ale zároveň pochopí, že to je len začiatok. Rozhodujúci boj ešte len príde – jej aj Rikov!

Mám pocit, že niektorí autori, keď už nevedia ako ďalej, vyťahnu z rukávu osvedčený, hoci trochu otrepaný tromf – nekromanciu. Armády mŕtvych-nemŕtvych sú osvedčený prostriedok na zakamuflovanie nedostatku nápadov. Ghúľovia, nerghúľovia či páchnúci zombiovia sú síce efektní, ale príliš známi a nezaujímaví. Myslím, že pán King ich vyvolaním akoby pokazil inak vynikajúcu knihu. Záver bol trochu klišé, hoci na druhej strane treba oceniť to, že neskĺzol k nijakému stupídnemu happy-endu. Skôr naopak. Ale taký je asi svet, v ktorom vládnu terrarchovia – máločo v ňom dopadne dobre. Je plný vzájomnej nenávisťi, ukrytej za milé úsmevy a prehnane slušnú konverzáciu, intríg, klamstiev a pretvárek (skoro ako ten náš), plný násilia, vojen a nešťastia (tiež, ako ten náš) a temnej mágie (tá v tom našom chýba - našťastie!). Autor ho taký vymyslel a stotožnil sa s ním. Nezazlievajme mu to. Dúfajme, že sa doň ešte vo svojej tvorbe vráti. Všetko totiž ostalo otvorené...

KING, William

KRÁLOVNIN VRAH (The Queen's Assassin). Z angl. orig. prel.

L.Malčíková. 1.vyd.

Frenštát pod Radhoštěm: Polaris, 2006. 319 s. ****

VE STOPÁCH CONANA

Zborník poviedok **Ve stopách Conana**, ktorý mi poslal **Veľký šaman Zdeněk Zachodil** ma najprv potešil, ale vzápätí zarmútil. Potešil tým, že vôbec vyšiel, a zarmútil tým, že obsahoval „až“ tri poviedky. A keďže svoju poznám, na čítanie mi ostali len dve. Nič moc, stihol som to počas večere.

Prvú na písal **Václav Vágenknecht**, má názov **Údolí ztrát** a odohráva sa kdesi dole na juhu v Čiernych kráľovstvách. Conanovo meno sa tam len spomína. Je to voľné pokračovanie vynikajúcej poviedky **Čierna tieňa**, ktorá bola uverejnená v zbierke **Krvavá ostří**. Je to príbeh mladého černošského bojovníka Enangu, ktorý

sa musí vydať do prekliateho Údolia stratených žien (známeho z inej, rovnomennej Conanovky) a zvedie boj na život a na smrť s vesmírnou obludou, s ktorou sa stretol pred časom aj Cimmerčan. Pri všetkej úcte som však mal dojem, že Vašek túto poviedku akoby vytiahol odkiaľsi z najspodnejšieho šuflíka, oprášil ju a poslal Zdenkovi. Okrem toho, že Enanga emzáka zabije, akosi chýba rozuzlenie.

Autorom druhej poviedky s názvom **Pomsta** je **Roman Hruška**, ktorý poslal ďalší príbeh Thot Pylara, mladého stygijského mága, z ktorého sa raz stane Thot Amon, Conanov úhlavný nepriateľ. Thot sa vracia do rodného mesta, aby zistil dôvod zvláštnych snov, ktoré ho budia každú noc. Zistí však, že jeho rodičov ktosi zavraždil a on musí vrahov nájsť. Po istých nepríjemnostiach sa mu to podarí a lotrov potrestá. Zvláštne sny prestanú sužovať jeho myseľ. Roman napísal slušne čitateľnú poviedku, patrične zapletenú aj rozpletenú. Teším sa na ďalšie. Dúfam, že budú.

Svoju poviedku **Conan špión** hodnotiť nebudem, to nech urobia iní...aj keď takto s odstupom času by som ju skôr nazval Conan sklerotik. Ale Crom je zatiaľ s ním...snáď bude aj so mnou, keď budem písať ďalší príbeh.

Andy

Scifisti celého sveta smútila. Dňa 11. apríla 2007 umrel
vo veku 84 rokov jeden z najvýznamnejších
spisovateľov žánru

KURT VONNEGUT

autor takých fenomenálnych diel ako Grotoska, Raňajky
šampiónov, Mechanické piáno, Sirény z Titanu, Kolíska
či Časotrasenie.

LETNOCON 2007

Neplánovaný, spontánny ale celkom vydarený. Tak by sa dal stručne charakterizovať náš prvý Letnocon (iné pomenovanie nás akosi nenapadlo).

Tuším to bol nápad Štefího Procházku, vraj prečo robíme klubový con len v zime, prečo by sme si ho nemohli urobiť aj v lete, presnejšie pred letom, ako akúsi psychologickú predprípravu na prázdninové Piknicony. Nikto nebol proti (ani nikto nemal dôvod byť proti), dohodli sme termín na posledný májový klub, akurát to vyšlo na druhú prednášku Štefana Konkola o Bohu a Ateizme. Takže hneď po jej skončení sme rozbaliť tuhé i tekuté stimuly a conili.

Na rozdiel od iných mal hneď prvý Letnocon aj „zahraničného“ hosťa – bol ním Ivan Al'akša, tentoraz v pozícii jedného z hlavných organizátorov Parconu 2007 v Nitre. Pozval ho vlastne práve Števo Konkol, aby si vypočul jeho prednášku a zároveň aby spoznal atmosféru klubových stretnutí v ORIONE. Chvíľu síce meškal, lebo zabľúdil, ale potom sa medzi nami celkom dobre bavil. Mal so sebou predbežný program Parconu, ktorý veľmi zápalisto propagoval a vyzýval prítomných fanov, aby neváhali a prišli do Nitry.

Letnocon nemal nijaký vopred stanovený program, neprednášali sa nijaké prípitky, nekvízovalo sa, nevaril sa guláš ani kapustnica. Každý doniesol niečo tuhé aj

kvapálne a všetko sa položilo na stôl a bolo voľne prístupné. Ale hlavne sa všetci výborne bavili. Spontánna zábava je asi tá najlepšia.

Okolo 20.00 Ivan odviezol Konkolovcov na stanicu na posledný spoj a okolo 20.30 sa rozlúčil aj on nešetiac slovami chvály a spokojnosti s tým, čo v knižnici zažil, videl a počul. Páčila sa mu nielen celková nálada v klube ale napr. aj kronika. Keď odchádzal sľúbil, že to určite nebola jeho posledná návšteva v ORIONE.

Letnocon pokračoval veselým pokecom a bohatou konzumáciou aj po Ivanovom odchode. Lenže chyba sa predsa len stala – okolo 22.30 došli zásoby tuhých potravín. No skrátka, nebolo čo jesť a piť nalačno nie je dobré. Tak sme sa zbalili, zahladili stopy a opustili knižnicu. Kým sme sa však dostali domov trvalo poriadne dlho. Spokojní a rozhodnutí urobiť z Letnoconov tradíciu.

Andy

ORION 51 (júl 2007)

SFK ORION

Knižnica A. Bernoláka

Hlavné nám. 10

940 35 NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč

Tel.: 035/6400237, 0903 126 993

E-mail: ondrej.trepac@gmail.com

Sponzorsky rozmnožila Mgr. Dagmar MEHEŠOVÁ – buď jej za to vrelá vďaka